

Totuus Seurakunnasta

SISÄLTÖ	SIVU
JOHDANTO	1
1. SEURAKUNNAN MÄÄRITELMÄ Seurakunnan asema ja paikka eri aikakausina.	2
2. MALLI KOKOONTUMISELLE Sen tärkeys - Kristuksen asema tuossa mallissa	4
3. PERINTEET Ovatko ne raamatullisia vai ihmistekoisia?	7
4. KRISTUKSEN RUUMIIN JA KOKOONTUMISEN EROT Uudessa testamentissa esitetään 40 eroavaisuutta.	10
5. SEURAKUNNAN SEITSEMÄN KOKOUSTA Uuden testamentin kertomat seitsemän erilaista kokoontumista.	13
6. ETUOIKEUDET JA VASTUUT Todistuksen säilyminen ja ylläpito.	16
7. HISTORIA - PERINTÖMME Ihmiset ilman historiaa ovat ihmisiä ilman tunnusmerkkiä.	20

JOHDANTO

Aadamin Eedenissä tekemä synti sulki ensimmäistä kertaa ihmiseltä oven Jumalan tapaamiselle. Jaakobista tulevana, Jumala lupasi, että "*hänen (Messiaan) luokseen kansat kokoontuvat*" (1 Moos. 49:10, engl. käännös). Israelille Jumala sanoi, "*Ja siinä minä ilmestyn sinulle ja puhun sinulle armoistuiimelta*" (2 Moos. 25:22). Koska se hyväksyttiin sovituksena synnistä, armoistuiimella ollut veri, vertauskuvallisesti, salli Jumalan olla yhteydessä ihmisen kanssa. Lupausta täyttyi, kun Shekinan kirkkaus täytti ilmestysmajan ja jumalallinen läsnäolo näkyi Israelin leirin kokoontumiskeskuksena (2 Moos. 40:34).

Kun Jumala toi Israelin luvattuun maahan, Hän valitsi heidän heimoistaan yhden, jolle asetti nimensä (5 Moos. 21:5). Tähän paikkaan Israel toi polttouhrinsa, uhrin, kymmenyksensä, heilutusuhrinsa, valansa, ensisatonsa ja vapaaehtoiset uhrinsa. Tässä Jumalan valitsemassa paikassa, he tapasivat Herran edessä, palvoivat ja kuulivat Hänen Sanaansa.

Nykyään ei enää ole mitään Jumalan valitsemaa yhtä fyysistä paikkaa maailmasta, vaan me kokoonnumme Herran Jeesuksen Kristuksen Persoonan tykö Hänen Nimessään, ja Jumalan lupaus on totta paljon syvemmissä mielessä, "*siinä minä ilmestyn sinulle ja puhun sinulle*". Tämä kirjan tarkoituksena on kuvata tuollaista tapaamista Herran kanssa. Sellainen tapaamispaikka on Uuden testamentin seurakunnan kokoontuminen Herran Jeesuksen Kristuksen Nimessä.

1

SEURAKUNNAN MÄÄRITELMÄ

"Seurakunta", ekklesia, tarkoittaa uloskutsuttuja. Se ei ole sellainen sana, joka voisi liittyä rakennukseen, eikä sitä ole Uudessa testamentissa koskaan käytetty kuvaamaan organisaatiota, joka on muodostunut joukosta seurakuntia, jotka ovat yhdessä ryhmittyneet muodostamaan tunnustuksen. "Seurakunta" esiintyy Uudessa testamentissa 115 kertaa. Kolme kertaa se viittaa Efesuksen kaupungin kunnalliskokoukseen (Apt. 19:32,39), kerran se viittaa Israeliin (Apt. 7:38), ja muina 111 kertana se viittaa joko seurakuntaan, joka on Kristuksen ruumis (Ef. 1:22, 23), tai seurakuntaan jossakin paikassa, joka on muodostunut yskovien ryhmästä, jotka tapaavat säännöllisesti Herran Jeesuksen Kristuksen Nimessä Jumalan seurakuntana. Sisällön perusteella meidän on määriteltävä, kummasta noista kahdesta seurakunnan aspektista tekstissä on kysymys.

SEURAKUNTA, JOKA ON HÄNEN RUUMIINSA

Matt. 16:18:ssa seurakunta, jonka Kristus rakentaisi, olisi vielä tulevaisuudessa. Sen selkeän totuuden, että verbi "*rakennan*", on futuurissa, tulisi vakuuttaa jokaiselle, ettei seurakuntaa ollut olemassa ennen Helluntaita, jolloin Pyhä Henki kastoi uskovat Kristuksen ruumiiseen (1 Kor. 12:13). Tämä oli uusi alku ja toi olemaan Kristuksen hengellisen ruumiin (Ef. 1:22-23; 2:19-22). Sitä kutsutaan seurakunnaksi, "*joka on Hänen ruumiinsa*", ja "*pyhäksi temppeliksi Herrassa*" ja "*Jumalan asumukseksi Hengessä*".

"*Kristuksen ruumis*" muodostuu kaikista tämän seurakunnan ajan uskovista. Kaikki, jotka ovat pelastuneet tänä armon aikana, on Henki kastanut tähän ruumiiseen. Se ei ole etuoikeus, joka on varattu vain uskoville, jotka ovat hengellisesti edistyneet muita pitemmälle, koska jopa korinttolaiset, joiden sanottiin olleen lihallisia, olivat "*kaikki yhdessä Hengessä kastetut yhdeksi ruumiiksi ... ja kaikki olemme saaneet juoda samaa Henkeä*" (1 Kor. 12:13).

Tämä nykyinen aika on ikäänkuin sulkeissa, Jumalan profeetallisessa ohjelmassa eri aikakausille - määrittelemätön ajanjakso, jota ei löydy Vanhasta testamentista. Suuret aikoihin liittyvät Vanhan testamentin profetiat (3 Moos. 23:4-44; Dan. 9:24-27), ja Uuden testamentin vertaukset valtakunnan mysteerisestä olemuksesta (Matt. 13:1-58), tekevät selväksi, että Kuninkaan hylkääminen ja Hänen kuolemansa ristillä, pysäyttivät profetian kellon 69. vuosiviikon lopulla, 483 vuotta "*siitä ajasta, jolloin tuli se sana, että Jerusalem on jälleen rakennettava*" (Dan. 9:25). Silloin tuhottiin "*voideltu, eikä häneltä jää ketään*" (jae 26). Profeetallisen ohjelman jäljellä oleva osuus odottaa 70. vuosiviikkoa, jonka tunnistamme "*ahdistuksen ajaksi*" (Dan. 12:1), "*suureksi ahdistukseksi*" (Ilm. 7:14).

Tämä "Hengen aikausi" tai "seurakunnan aika" ei ole osa sitä jumalallista suunnitelmaa aikakausille, joka keskittyy Jumalan tarkoituksiin Israelin suhteen - Hänen valitsemansa maanpäällisen kansan. Huolimatta siitä yhdestä sanan "seurakunta" käytöstä Israelia koskevana (Apt. 7:38), Israel ei koskaan ollut tuo seurakunta. Stefanuksen sanankäyttö tässä tahtoo pääasiassa sanoa, että Israel, kutsuttuna ulos Egyptistä Herralle erämaassa, oli myös "uloskutsuttu" kansa. Ne, jotka pelastettiin ulos Israelista todistuksen varhaisina päivinä, tai pelastuvat tähän päivään mennessä, lakkaavat olemasta osa Israelia ja heistä tulee Kristuksen ruumiin jäseniä (1 Kor. 12:13; Ef. 2:14-22).

Tämä välissä oleva "seurakunnan aika" täyttää Jumalan päämäärän ottaa pakanoista kansa Nimellensä (Apt. 15:14). Mitä tahansa näemmekin tapahtuvan Jumalan tarkoituksissa Israelille eivät ole muuta kuin "tulevia tapahtumia, jotka heittävät varjojaan eteensä".

JUMALAN SEURAKUNTA - USKOVIENTEN KOKOONTUMINEN

Ensimmäinen maininta uskovien kokoontumisesta Raamatussa löytyy Herran sanoista Matt. 18:15-20:ssa. Käyttäen "ensimmäisen maininnan lakia" avaimena ymmärtää Kirjoituksia, voimme luottavaisesti sanoa, että tämä ensimmäinen maininta kokoontumisesta (tai kokouksesta) sisältää kokoontumisen totuuden merkittäviä ominaispiirteitä, ja sitä on myöhemmin kehitetty Apostolien tekojen, 1. Korinttolaiskirjeen ja 1. Timoteuskirjeen kirjoituksissa.

Missään kohti kirjoituksia eivät nuo kokoontumiset ole yhdistyneet keskenään eikä niitä ole kutsuttu "Minkään" seurakunnaksi. Uudessa testamentissa on vain kaksi seurakunnan aspektia: "*joka on hänen ruumiinsa*" (Ef. 1:23) ja "*Jumalan seurakunta*" (mm. 1 Tim. 3:15). Niissä 13 kerrassa, joissa tätä jäljempää termiä on käytetty, voidaan osoittaa että se aina viittaa yhteen kokoontumiseen jollakin paikkakunnalla. Tämä on totta myös Paavalin sen käytöstä Gal. 1:13:ssa, koska ainoa siihen aikaan olemassa ollut kokoontuminen oli Jerusalemin seurakunta, vaikkakin sen jäsenet olivat hajallaan niinkin kaukana kuin Damaskoksessakin (Apt. 8:1).

Meillä ei ole kiistaa sanasta "kirkko" tai "seurakunta", mutta pidämme parempana käyttää sanaa "kokous" paikalliselle kokoontumiselle, koska sanaa "kirkko" käytetään ainakin kahdella yleisesti tunnetulla tavalla väärin uskonnollisessa maailmassa. Sanaa käytetään säännöllisesti rakennuksesta, mitä se ei koskaan voi olla, eikä sitä voida käyttää organisaatiosta, liittoumasta seurakuntia, jotka ovat yhdistyneet ja ottaneet tunnustuksellisen nimen erottuakseen lopusta todistavasta seurakunnasta.

Jos näiden kokoontumisten ryhmää kuvataan, niitä voidaan kutsua:

1. Jumalan seurakunnat - niiden tarkoitus.
2. Kristuksen seurakunnat - heidän Herransa.
3. Pyhien seurakunnat - niiden koostumus.
4. Pakanoiden seurakunnat - heidän taustansa.
5. Galatian seurakunnat - niiden sijainti.

YKSI TUNNUSOMAINEN NIMI - HERRA JEESUS KRISTUS

Matt. 18:20 on totuus seurakunnasta samaan tapaan kuin Joh. 3:16 on evankeliumin totuus. Me emme kyseenalaista Joh. 3:16:tta, mikä on ihana ja täysi julistus evankeliumin totuutta, vaikka se ei suoranaisesti sano mitään synnistä, katumuksesta tai vanhurskauttamisesta. Matt. 18:20 ei anna kaikkia yksityiskohtia seurakunnan totuudesta, mutta se on kaunis, tyhjentävä lausuma, joka on täydellisesti sopusoinnussa kaiken sen kanssa, mitä Uusi testamentti paljastaa seurakunnasta.

Tässä seurakunnan ensimmäisessä maininnassa on neljä kallista totuutta siitä yhdestä Nimestä, johon seurakunta on kokoontunut.

- Hänen nimensä auktoriteetti.
- Hänen nimensä ainutlaatuisuus.
- Hänen verrattoman nimensä vetovoima.
- Kaikkien muiden nimien poissulkeminen.

Koska tämän suuren jakeen taustalla on rikkomus ja seurakunnan kuriasia, on hyvä verrata sitä juuri samanlaiseen kokoontumiseen Korinton seurakunnassa. Paavali kirjoittaa, "*sittenkuin olemme, te ja minun henkeni ynnä meidän Herramme Jeesuksen voima, tulleet yhteen ...*" (1 Kor. 5:4). Molemmissa tapauksissa, silmiinpistävät ominaisuudet ovat: 1. Kokoontuminen yhteen; 2. Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä; 3. Luvatussa Herran Jeesuksen auktoriteetissa ja läsnäolossa. Nämä ovat jokaisen seurakunnankokoontumisen ominaispiirteet.

Lyhyt, tarkempi katsaus Matt. 18:20:een on tarpeellinen:

"*Sillä missä kaksi tahi kolme on*" - on menossa kokous.

"*kokoontunut* (yhteen)" - se on seurakunnan kokous, joka on kokoontunut pysyväksi todistukseksi, ja sitä kutsutaan seurakunnaksi (jae 17), jonka on jonain menneenä ajankohtana kerännyt kokoon voima heidän ulkopuoleltaan. Tämä perfektimuoto merkitsee, etteivät he kokoontuneet itsestään. Olemme vakuuttuneet, että Jumala (Pyhä Henki) on tuo Kokoaja (Joh. 4:23; Apt. 15:14; 1 Kor. 3:6).

"*Minun nimeeni*" - Kokoontumisen Keskus on Herra Jeesus Kristus. "*Minun nimeeni* (tai nimessäni)" tarkoittaa viehätystä Hänen Persoonansa ja Hänen ylimmän auktoriteettinsa tunnistamista tuossa kokoontumisessa.

"*siinä minä olen heidän keskellensä*" - Hänen pysyvä läsnäolonsa on luvattu. Prepositiot sanoissa "*Nimeeni*" ja "*keskellensä*" (sama englannin sana "in") ovat erilaisia, mutta läheisiä toisilleen. Ainoa tapa, jolla voimme olla varmat jälkimmäisestä ("in") on se, että meidän on ensin täytynyt kokea ensimmäinen ("in"). Ellemme ole Jumalan vaikutuksesta kokoontuneet ulos maailmasta ja sen systeemeistä ja kaikesta siitä, mikä on ainoastaan ihmistekoista, ja sitten kokoontuneet ainoastaan Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen, emme voi väittää Hänen olevan läsnä keskellämme. Tämä on hyvin selvä määritelmä Uuden testamentin seurakunnasta.

NELJÄ VASTAVÄITETTÄ MATT. 18:20:N TÄLLAISELLE TULKINNALLE

1. Se ei sisällä kaikkia totuuksia kokoontumisesta.
2. Kun nuo sanat puhuttiin, yhtään seurakuntaa ei ollut olemassa.
3. On kyse henkilökohtaisesta rikkomuksesta, ei seurakunnan jäsenyydestä.
4. Tämä on kurinpidollinen tapaus.

Vastaväitteet 1, 2 ja 4 ovat tosia, mutta se ei vähennä tämän jakeen tärkeyttä. Se ei sisällä kaikkea totuutta seurakunnasta, vaan se on totuus idullaan. Yhtään seurakuntaa ei ollut silloin vielä olemassa, mutta kuka tahansa lukiessaan huolellisesti Matteuksen evankeliumia tietää, että luvusta 11 lähtien, missä Kuningas hyljätään, Herra Jeesus antaa opetukset poissaolonsa ajaksi.

On nöyryyttävää meille, että ensimmäinen opetus seurakunnan totuudesta on inhimillisen epäonnistumisen taustaa vasten; veli on rikkonut toista veljeä vastaan. Mutta se myös rohkaisee meitä tietämään, että synnistä ja epäonnistumisesta huolimatta, Jumala voi ja on ylläpitänyt todistusta Nimellensä. Eksynyttä lammasta, joka joutui harhaan (jake 12), etsii uutterasti, kaksi tai kolme. Jos he olisivat onnistuneet hänen palauttamisessaan, olisi ollut suuri ilo. Siinä tapauksessa, että rikkomuksen tekijä ei kuunnellut heitä tai edes seurakuntaa, oli suuri suru.

Tuo rikkomus oli alkuaan henkilökohtaista ja ne kaksi osapuolta olisivat voineet selvittää sen keskenään, mutta kun siinä epäonnistuttiin, tuli tarve etsiä kaitsijaa asialle. Kun sekin yritys epäonnistui, siitä tuli seurakuntaa koskeva asia, ja kun rikkoja ei kuunnellut seurakuntaakaan, kuritus oli välttämätöntä.

Voidaan kiistellä, olivatko nuo kaksi tai kolme todistajaa (jake 16) samoja veljiä jotka rukoilivat, ja tapasivat jakeessa 20. Se tarkoittaa, että tuo jakeen 20 yhteenkokoontuminen oli seurakunnan paimenten kokoontuminen (jakeet 12-14), seurakunnan pienin kokoontuminen. Jos se on totta, sitten voidaan sanoa, että mikä on totta pienimmän kokoontumisen osalta, on myös totta kaikkien seurakunnan kokoontumisten osalta, mikä tarkoittaa, että kokoontuminen on Hänen Nimessään ja Herra Itse on heidän keskellään.

KYMMENEN KUVAAVAA NIMEÄ KOKOONTUMISELLE

1. Jumalan seurakunta, 1 Kor. 1:2,	Sen tarkoitus.
2. Jumalan muokkaama maa, 1 Kor. 3:9,	Sen istutus.
3. Jumalan rakennus, 1 Kor. 3:9,	Sen malli.
4. Jumalan temppele, 1 Kor. 3:16,	Sen kunnia.
5. Kristuksen ruumis, 1 Kor. 12:27,	Sen huolenpito.
6. Puhdas neitsyt, 2 Kor. 11:2,	Sen puhtaus.
7. Pieni lauma, Apt. 20:28,	Sen tie.
8. Jumalan huone, 1 Tim. 3:15,	Sen hallitsemisen pääperiaatteet.
9. Totuuden pylväs, 1 Tim. 3:15,	Sen julistus.
10. Kultainen lampunjalka, Ilm. 1:20,	Sen opetustyö.

2

MALLI KOKOONTUMISELLE

Kristityn kodin tulisi olla hurskauden malli ja siellä tulisi olla ihanteellinen ilmapiiri lastemme harjoittamiseksi. Itse asiassa, lapsiamme opetetaan kolmella tavalla. Me opetamme heille Raamatun periaatteita. Mikä etuoikeus se onkaan isälle ja äidille kaataa heidän nuorten lastensa korviin ja sydämiin totuuden ja moraalisuuden jumalaisia periaatteita! Erotus hyvän ja pahan välillä puuttuu lähes kokonaan julkisesta kasvatuksesta. Opettajia kielletään säännöllisesti opettamasta arvojen asioita, siksi kodin vaikutus on vielä tärkeempi kuin koskaan ennen. Me opetamme lapsiamme myös ohjein. Näiden käskyjen tulisi perustua niille periaatteille joita opetamme ja olla sopusoinnussa niiden kanssa. Mutta kun me olemme tarkasti antaneet lapsillemme oikeat periaatteet ja ohjeet, he tarvitsevat mallia, joka on sopusoinnussa niiden periaatteiden ja ohjeiden kanssa. Monista kodeista se jumalinen, epäitsekäs malli elää Herran Jeesuksen asialle ja muiden tarpeille, puuttuu.

Jumala opettaa samojen kolmen periaatteen kautta. Opetukset ovat sopusoinnussa ohjeiden kanssa. Jumala ei koskaan pyydä merkityksetöntä myöntävyyttä. Kaikilla Hänen käskyillään on syvä hengellinen tarkoitus ja ne ovat aina meidän parhaaksemme. Kuitenkin, Jumala on myös antanut meille halveksitun Vapahtajan täydellisen moraalimallin, jonka askeleet ihmisenä toivat iloa Isän sydämelle (1 Piet 2:21).

KUINKA TÄRKEÄÄ MALLI ON?

Apt. 2:41-42 on Jumalan malli Uuden testamentin seurakunnalle. Kaikkia näiden kahden jakeen seitsemää jumalista periaatetta on käytetty 1. Korintolaiskirjeessä. Yhä uudestaan, Paavali käytti tätä mallia osoittamaan vääryyden Korintossa ja korjaamaan sen. Paavali vetosi tähän varjeluun Efeson vanhimmistolle, *"Ja nyt minä uskon teidät Jumalan ja hänen armonsa sanan haltuun"* (Apt. 20:32).

On mahdotonta pysyä tuossa mallissa, jollei pidä Herran Jeesuksen Kristuksen Persoonaa suuressa arvossa. Hän on kaikkein huomionarvoisin seurakunnassa, koska Hän on huomionarvoisin tuossa mallissa.

Yksi esimerkki ohjeen ja mallin välisistä eroista:

Ohje: *"tehkää tämä minun muistokseni, kunnes tulen"* (1 Kor. 11:24, engl. käännös). Malli: *"Ja kun viikon ensimmäisenä päivänä olimme kokoontuneet murtamaan leipää"* (Apt. 20:7).

Onko ohje tärkeämpi kuin malli? Kun Uuden testamentin oppi, ohje ja kaava ovat sopusoinnussa, niillä on yhtäläinen arvo.

Esimerkki harjoituksesta ilman ohjetta löytyy Apt. 2:44:stä, missä Jerusalemin uskovat jakoivat kaiken omaisuutensa eikä kukaan vaatinut henkilökohtaista omaisuutta. Se oli välttämättömyys ottaen huomioon sen ajan olosuhteet, mutta 1 Tess. 4:11-12 ja 2 Tess. 3:6-15 kieltävät sen. On monia esimerkkejä periaatteesta, ohjeesta ja mallista toimeenpantuna sopusoinnussa. Yksi esimerkki on se tapa, millä Efesolaiskirje opettaa *"hyviä töitä"*:

Periaate: *"Sillä me olemme hänen tekonsa"* Ef. 2:10.

Ohje: *"Vaeltakaa valkeuden lapsina"* Ef. 5:8.

Malli: *"niinkuin Kristuskin rakasti teitä"* Ef. 5:2.

JUMALAN KUVAUS MALLISEURAKUNNASTA

Ensimmäisessä seurakunnassa oli apostoleja ja profeettoja ja nykyään niitä ei ole ollenkaan, mutta meillä kyllä on näiden perustuslahjojen palvelus Uudessa testamentissa. Akaian ja Makedonian seurakunnat ottivat mallia Juudean seurakunnasta (1 Tess. 2:13-14). Apt. 2:41-42:sta löydetty seitsemän periaatetta ovat yhä se malli.

Pelastuminen, kaste ja seurakuntaan ottaminen tapahtuvat tässä järjestyksessä; se on jumalallinen järjestys (Apt. 18:8). Ei ole yhtään sen raamatullisempaa asettaa seurakuntaan ottamista edeltämään pelastusta kuin panna kastetta seurakuntaan vastaanottamisen jälkeen. Apostolien teot ja Epistolat antavat hyviä todisteita tästä jumalisesta järjestyksestä.

Jakeen 42 neljällä asialla on kaikilla määräävä artikkeli edessään. Apostolien opetus, seurakunnan yhteys, leivän murtaminen ja rukoukset jokainen liittyvät erityisesti seurakunnan järjestykseen ja harjoitukseen.

Voimme nöyrästi kiittää Jumalaa siitä, että meillä on apostolin oppi säilytettynä meille Jumalan Sanassa eikä meillä ole mitään syytä tai oikeutta muuttaa mitään niistä suurista totuuksista, jotka siinä on paljastettu. Seurakuntien täytyy - ja ne uskovat ja opettavat innoitetuista ja erehtymättömistä Pyhistä Kirjoituksista Pyhää Kolminaisuutta, Herran Jeesuksen vähentämätöntä jumaluutta ja nuhteetonta ihmisyyttä, Pyhän Hengen täysivaltaisuutta, kalliin veren voimaa, Herran Jeesuksen fyysistä ylösnousemista, Hänen nykyistä palvelustaan ja Hänen luvattua paluutaan sekä valtakuntaa. Tämä on todellista oikeoppisuutta, kerralla ja kerta kaikkiaan pyhille annettua uskoa, joka on säilynyt läpi vuosisatojen.

Apt. 2:42:ssa kuvattu "seurakunnan yhteys" on selitetty yksityiskohtaisesti 1 Kor. 10:14-32:ssa. Se perustuu lasten yhteyteen Isän ja Hänen Poikansa kanssa, mutta on erilainen siinä, että seurakunta on sen ainutlaatuinen ilmentymä. Vaikka yhteys on suuri hengellinen totuus, seurakunta on sen näkyvä ilmentymä. Se perustuu kalliin, vuodatetun veren arvoon ja ilmenee siinä yhdessä maljassa ja yhdessä leivässä Herran aterialla. Se voidaan myös nähdä seurakuntaan "kuuluviissa" (1 Kor. 5:13), ja jopa ympärässä uskovia, jotka kerääntyvät Herran ympärille Hänen läsnäolossaan Herran aterialla.

He "*pysyivät*" keskinäisessä yhteydessä - vastakohta satunnaiselle tai puuskittaiselle yhteydelle. Olemme jättäneet mallin, jos rohkaisemme satunnaiseen yhteyteen. Ei mitään etuoikeutta, kuten Herran aterialle osallistumista, tulisi koskaan nauttia ilman osallistumista vastaaviin vastuisiin.

250- sivuisessa kirjassa, "Kokoontuen Hänen Nimeensä", jota yhä saa kristillisistä kirjakaupoista, tämän kirjasen kirjoittaja ihmetteli sitä, että tri C. I. Schofield, hänen erittäin tunnetussa raamatunselitysteoksessaan, antaa niin tarkan kuvauksen Uuden testamentin seurakunnasta (C. I. Schofield, Fil. 1:1, alaviite). Mitä ilmeisimmin, hänen kuvauksensa nousi Uudesta testamentista eikä siitä tunnustuksesta, johon hän kuului, ja sitä tulee arvostaa.

Seuraavassa on lyhyt yhteenvedo Uudessa testamentissa nähdystä seurakunnan järjestyksestä ja toiminnoista, joista saattaa olla apua lukijalle.

MIKÄ ON SEURAKUNTA?

Seurakunta on kastettujen uskovien ryhmä (Apt. 2:41), jotka ovat kerääntyneet Herran Jeesuksen Kristuksen Nimeen (Matt. 18:20; 1 Kor. 1:1-9; 5:4), jotka kokoontuvat säännöllisesti tietyllä paikkakunnalla Uudesta testamentista löytyvän mallin mukaisesti, Apt. 2:41,42, joka on kehitetty täyteen muotoonsa sellaisissa epistoloissa kuten 1. Korinttolaiskirje ja 1. Timoteuskirje. Sellainen seurakunta on hengellinen yhteys (1 Kor. 10:16,17), joka ilmenee näkyvästi, kun he kokoontuvat murtamaan leipää, rukoilemaan, yleiseksi todistukseksi, Jumalan Sanan opetukseen ja evankeliumin saarnaamiseen. Pyhä Henki on koonnut heidät yhteen (Mark. 14:13; Room. 8:14), heidän yksinomaisen auktoriteettinsa on Jumalan Sana (1 Tim. 3:16, 17), ja heillä on Herran Jeesuksen Kristuksen lupaus Hänen läsnäolostaan heidän keskellään (Matt. 18:20). He ovat yksi Pyhän Hengen olinpaikka maan päällä, siksi he ovat pyhä temppele Herralle (1 Kor. 3:15, 16). Tällaista seurakuntaa kaitsevat jumaliset valvojat ja palvelevat uskolliset diakonit sekä maallisessa että hengellisessä palveluksessa (1 Tim. 3:1-16). Kaikkien uskovien pappetta harjoitetaan palvomisessa, ylistyksessä ja rukouksessa, ja lahjoilla, jotka on antanut seurakunnan ylösnoussut Pää (Ef. 4:8-13) on vapaus toimia Pyhän Hengen hallinnan alaisina (1 Kor. 14:23-40). Seurakuntaan kuuluvien ja kuulumattomien välillä on selkeä rajaviiva ja puhtautta pidetään yllä huolellisella, armahtavaisella ja jumalisella kurilla (1 Kor. 5:1-13).

Tämä on huolellisesti kirjoitettu lausunto, mutta lukijan tulisi tutkia jokainen viitteiden raamatunjae ja oppia Jumalan Sanasta totuus seurakunnan kokoontumisesta. Lausunnoillamme on arvoa vain niissä määrin, missä ne opettavat Pyhiä Kirjoituksia. Vain Jumalan Sanalla on auktoriteetti siinä piirissä, joka todistaa Jumalasta.

Uskovien elämässä ja pyhien ryhmien järjestyksessä ja toiminnoissa on vaihteleva määrä yhdenmukaisuutta Jumalan Sanaan. Seuraavassa on joitakin periaatteita, jotka ovat ainutlaatuisia Uuden testamentin seurakunnalle.

12 AINUTLAATUISTA ASIAA SEURAKUNNASTA.

1. Paikallisseurakunnan kokonaisuus, ainutlaatuisuus ja yksinvaltius erotuksena muusta ruumista. Sillä on siihen "kuuluvia" ja "kuulumattomia" ja se muodostuu tietystä määrästä uskovia, jotka tuntevat toisensa ja myös vanhemmisto tuntee heidät, koska he tapaavat säännöllisesti (1 Kor. 5:12,13; Apt. 2:41,42; 1 Kor. 1:1-9; 3:9-17; 2 Kor. 6:16).
2. Herran Jeesuksen Nimen ainutlaatuisuus; ja kaikkien muiden nimien poissulkeminen, joissa seurakunta kokoontuu. Toiset nimet ovat sen kiistämistä, että Hänen Nimensä on kaikkien muiden nimien yläpuolella (Matt. 18:15-20; 1 Kor. 1:1-2, 10; 5:4; Fil. 2:9-11).
3. Vanhimmiston, jonka Pyhä Henki on nostanut, paikallishallinto Jumalan Sanan mukaisesti. Seurakunta on teokratia, missä Jumala hallitsee, ei enemmistön hallitsema demokratia (Apt. 20:28; 1 Tim. 3:1-7; Tiitus 1:6-9).
4. Uuden testamentin pappeuden harjoittaminen (Room. 12:1-8; 1 Kor. 14:26-39; 1 Piet. 2:5).
5. Hengellisten lahjojen tunnistaminen ja niiden toimimisen vapaus. Yhden miehen pappeuden sekä kaikkien miesten pappeuden (aivan jokainen voisi olla pappi) kieltäminen. On oltava armoitettu palvelus Pyhän Hengen hallinnan alaisuudessa (Room. 12:6-8; 1 Kor. 12:1-11; 28-31; Ef. 4:8-16).
6. Hengellisen palvonnan etusija (Luuk. 22:14-20; Joh. 4:19-26; 1 Kor. 11:23-34). Leivän murrolle on annettu etusija, koska se on yhteisen palvonnan kokous ja se havaitaan jokaisen viikon ensimmäisenä päivänä.
7. Yksin Jumalan Sanan auktoriteetti ilman uskontunnustuksia, organisaatiosääntöjä tai neuvostoja, vaikkakin me uskomme historiallisten uskontunnustusten paikkansapitävyyteen (Apt. 20:32; 2 Tim. 3:16, 17).
8. Hengellinen, ei organisatorinen, yhteys seurakuntien välillä. Täydellinen itsenäisyys ei ilmaise totuutta Jumalan hallinnasta. Seurakunta on vastuullinen vain Jumalalle, silti seurakunnat ovat toisistaan riippuvaisia (Apt. 11:22-26; 14:23-28).
9. Naisten vaikeneminen ääneen rukoiltaessa, todistamisessa tai seurakunnan opetustilanteessa tai saarnaamisessa (1 Kor. 14:34; 1 Tim. 2:8-15). Pyhäkoulun pitäminen ei riko tätä sääntöä. Se ei ole seurakunnan kokous.
10. Ei taloudellista tukea uskomattomilta (3 Joh. 5-8; Sananl. 15:8; 21:27).
11. Riippuvaisuus Pyhän Hengen johtajuudesta pelastuksessa ja palveluksessa (Joh. 1:12-13; 3:5-8; 1 Kor. 2:2-5; 2:13-16; 2 Kor. 4:3-6).
12. Sisäinen kuri ja seurakunnasta erottaminen silloin kun Raamattu sitä vaatii (1 Kor. 5:9-13; 1 Tim. 1:18-20).

Monet näistä yllä kuvatuista toiminnoista ovat ainutlaatuisia seurakunnille. Jotkut kokoontumiset ovat yhdenmukaisia osassa joitakin näistä totuuksista, mutta kaikki nämä ovat Uuden testamentin seurakunnan tunnusmerkkejä.

3

PERINTEET

Paavali käyttää sanaa "traditio" positiivisessa mielessä 1 Kor. 11:1-2:ssa; 2 Tess. 2:13-15:ssä, ja 3:6, 7:ssä. Perinne on haltuunjättäminen, totuus joka on annettu joko puhuttuna sanana tai kirjoitettuna asiana. Kun Paavali kirjoitti korinttolaisille, "*Sillä minä olen saanut Herralta sen, minkä myös olen teille tiedoksi antanut ...*" (11:23), hän haltuunjätti totuuden - antoi jumalisen perinteen. Timoteusta käskettiin, "*usko se luotettaville miehille*" - totuus, jonka hän oli oppinut Paavalilta - "*jotka sitten ovat soveliaita muitakin opettamaan*" (2 Tim. 2:2). Tämä on jumalinen perinne.

Israelin vanhinten perinteistä on kertynyt valtava määrä materiaalia. Mishnassa on yksistään 32 sivua astioiden puhdistamisesta. Perinteet nähdään huonossa valossa evankeliumeissa ja Saulus Tarsolaisen kokemuksissa. Matt. 15:3, "*Miksi te itse rikotte Jumalan käskyn perinnäissääntönne*

tähden?". Mark. 7:8, "Te hylkääte Jumalan käskyn ja noudatatte ihmisten perinnäissääntöä." Gal. 1:14, "ylen innokkaasti kiivailin isieni perinnäissääntöjen puolesta."

SEURAKUNTIEN PERINTEET?

Joskus on väitetty, että monet seurakuntien toiminnoista ovat pelkkiä perinteitä. Ihmiset, jotka sanovat näin, kuvaavat perinteen toiminnaksi, jolla ei ole Raamattuun perustuvaa auktoriteettia. Sillä on ollut aiemmin jokin tarkoitus, mutta se ei ole enää asianmukainen. Meidän tulee kysyä, mitä ovat ne perinteet, joista olisi pitänyt jo luopua? Tätä kysyessäni, minulle on annettu seuraava lista niinkutsutuista "traditioista".

EVANKELIUMISALIN NIMI

Eikös se olekin toinen nimi? Sali (engl. "hall") ei ole virallinen nimi. Se on sellainen sana kuten huone, autotalli, koti, lato tai vaja. Carnegie Music Hall on paikka, jonne ihmiset kerääntyvät kuuntelemaan musiikkia. Evankeliumisali (Gospel hall) on paikka, jonne ihmiset kerääntyvät kuuntelemaan evankeliumia. Yhteys ei perustu siihen, miksi kristityt kutsuvat rakennustaan. Yksikään kristitty ei kuulu evankeliumisaliin, vaan tuo rakennus kuuluu seurakuntaan.

LEIVÄNMURRON AJANKOHTA

Tärkeimpien asioiden periaate opettaa meitä antamaan palvomiselle ensimmäisen sijan. "Ja kun viikon ensimmäisenä päivänä olimme kokoontuneet murtamaan leipää" (Apt. 20:7) on tärkeä malli. Se on yhdenmukainen Uuden testamentin opetuksen kanssa (Mark. 16:9; Joh. 20:19,26,1 Kor. 16:1-2). Herran käsky on, "Sillä niin usein kuin te syötte tätä leipää ja juotte tämän maljan, te julistatte Herran kuolemaa" (1 Kor. 11:26) ja Uuden testamentin seurakunnat tekivät niin jokaisena viikon ensimmäisenä päivänä.

LEIVÄNMURTO YMPYRÄSSÄ

Ringin tarkka muoto ei ole tärkeä, mutta "keskellä" on Jumalan auktoriteetin malli, ei pyramidi, vaan ympyrä, jonka keskellä Herra on.

Kaksi tärkeää periaatetta löytyy Hebr. 10:25:stä ja 2 Tess. 2:1:stä. Sanat, "kerääntyä ympärille", jotka löytyvät vain näistä kahdesta jakeesta, ovat vastaava kuin sana episentrumi. Aivan kuten tulemme kokoontumaan Hänen ympärilleen ylailmoissa, samoin meillä on suuri etuoikeus kerääntyä Hänen ympärilleen seurakunnassa nyt. Hän on se tosi Kokoontumiskeskus, episentrumi. Voimme ilmaista tämän suuren hengellisen periaatteen näkyvällä tavalla, kun me kokoonnumme Hänen ympärilleen (Heb. 13:13).

HENGEN JOHTO

Hengen johtaminen ei ala vasta silloin, kun saavumme kokoukseen. "Jumalan lasten" ominaispiirre on, että he ovat Jumalan Hengen johtamia (Room. 8:14). Fil. 3:3 opettaa, että me palvomme Hengen vaikutuksesta. Pyhä Henki asuu seurakunnassa, ja Hänen on johdettava sitä (1 Kor. 3:16).

"TAKAPENKKI"

1 Kor. 14:16 kuvaa "oppimattomien paikkaa". Jotkut ovat opettaneet, että "oppimattoman" merkitys on pelkästään sitä, että henkilö ei osannut niitä kieliä, joita puhuttiin. Mikäli tämä oli sen tarkoitus, siinä tapauksessa tuo mies ei millään tavalla eronnut muusta väestä, koska kuusi kertaa aiemmissa jaeissa sanotaan, ettei kukaan osannut tuota kieltä, ei edes sen puhuja. Jakeet 23-25 selittävät, että oppimaton henkilö ei tiedostanut Herran läsnäoloa seurakunnan keskellä. Koko seurakunta oli jo kokoontunut yhteen, kun hän tuli sisälle (jae 23), niinpä hän ei ollut osa seurakuntaa ja tuntematon pyhille sen suhteen, oliko hän pelastumaton vai vain oppimaton. Tämän hypoteettisen kuvauksen loppuosa osoittaa, että hän oli oppimaton, mutta että oli tosi uskova, joka pystyi palvomaan Jumalaa. Tämä on ihana kuvaus pelastuneesta miehestä, joka ei ollut seurakunnan yhteydessä ja hän istui "oppimattomien paikalla". Tämä toiminta ei ole pelkkä seurakuntien perinne. Sen takana on totuus

seurakuntaan kuuluvista ja kuulumattomista. Vapaasti myönnämme, että sitä olisi parempi kutsua "tarkkailijan paikaksi" paremminkin kuin "peräpenkiksi".

PÄÄN JOHTAJUUS

Palvontamme on hengellistä (Joh. 4:24), ilman mekaanisia apukeinoja tai avustajia. Silti Herra jätti meille viisi fyysistä elementtiä, veden (kaste), leivän, maljan, pitkät hiukset ja peitetyn pään. (1 Moos. 1:26-28; Heb. 2:1-10; Ef. 1:22-23; 1 Kor. 11:1-16).

Kaukana siitä, että olisi vähäpätöinen, ei tärkeä opetus, totuus Herran Jeesuksen johtajuudesta on yksi Raamatun suurimmista totuuksista. Mikä kunnia ja etuoikeus, että seurakunta voi osoittaa Jumalalle, enkeleille ja maailmalle totuuden, joka vielä tullaan osoittamaan ihmettelevälle maailmankaikkeudelle.

Johtajuuden raamatunkohta (1 Kor. 11:2-16) opettaa kahta peittämistä, sisarten pitkiä hiuksia kuten myös peitettyä päätä - sekä miesten lyhyitä hiuksia ja peittämätöntä päätä. Nämä eivät ole merkityksettä perinteitä, mutta ovat jumalisten seurakuntain hengellisesti merkittäviä toimintoja.

SEURAKUNNAN KOKOUSTEN JOHTAMINEN

Kaikki seitsemän seurakunnan kokousta, Herran ateria, sekä rukous-, evankeliumi-, palvelus-, raportointi- (lähetystyö), vanhimmisto- ja kurinpitokokoukset ovat peräisin Uudesta testamentista. Kaitsemispalvelus, opetus ja evankeliumin saarnaaminen ovat niiden kolmen lahjan kolme toimintoa, jotka ylösnoussut Herra antoi todistuksen ylläpitämiseksi (Ef. 4:9-16). Kuten sellaisissa jakeissa kuin 1 Kor. 14, me yhä rukoilemme, laulamme ja puhumme Jumalan Sanasta kun tapaamme yhdessä.

ASIANMUKAINEN PUKEUTUMINEN

"Kokous" on Herran tapaamista, ja Hänen läsnäolossaan tulisi ilmetä kunnioitusta ja pelkoa. Välinpitämätön asenne ilmenee välinpitämättömänä pukeutumisena. Kokous ei ole arkinen. Yleinen selitys on, "Jos sydämeni on oikein, ulkoisella olemuksella ei ole väliä," mutta vain Jumala voi nähdä sydämiimme, toiset näkevät ulkoisen olemuksemme. Ei voi olla todistukseksi, ellei kaikkea mikä ilmaisee siitä voida nähdä ja arvostaa toisten silmin.

MUSIIKKI

Uusi testamentti on hiljaa musiikin osalta, mutta sillä on paljon sanottavaa laulamista. 1 Kor. 14:16:n laulun mukana oli kaksi asiaa, "henki ja ymmärrys". Tässä olisi ollut paikka opettaa musiikkisoittamista, mutta yhtään ei ole mainittu. Ef. 5:19:ssä ja Kol. 3:16:ssa, kaksi muuta elementtiä on laulamisen mukana. Ne ovat "sydämestään laulaminen" Efesolaiskirjeen kohdassa, ja "sydämen kiittolaisuudella" Kolossalaiskirjeessä. Ei edes sana "melodia" (alkukiel.), mikä on "orkestroinnin" kaltainen, auta perusteluksi niille, jotka haluavat käyttää musiikki-instrumentteja seurakunnassa. Tuo "melodia" syntyy sydämessä ja on Hengellä täyttymisen seuraus.

Vaikkakin musiikkipalveluksella on suuri osa monissa tunnustuksissa, jotka todistavat olevansa ainoastaan Raamatun johtamat, Uudessa testamentissa ei ole ohjeen pätkeäkään musiikkipalveluksesta. Hebr. 9:1-22 opettaa, että eläiuhrin, alttarin, messupukujen, suitsukkeiden, kullan, hopean ja kalliiden jalokivien keralla, Vanhan testamentin hopeatorvet, oinaantorvet, helistimet ja harput olivat vain varjoja, jotka täyttyivät Kristuksen tulossa ja sitten poistuivat.

Seurakunta on Jumalan temppele, mutta se ei ole se ulompi piha missä musiikki-instrumenteilla soitettiin. Se on se sisempi pyhin (naos, ei hieron) missä ei edes Vanhan testamentin aikoina koskaan sallittu soittaa instrumenteilla.

"Oi, Herra tiedämme, että sillä ei ole väliä, olipa laulu kuinka suloinen tahansa, Ei yksikään sydän muu kuin Hengen opettama, voi antaa säveltä Sinulle."

Babyloniin taas liittyy monenlaisia musiikki-instrumentteja (Ilm. 18:22).

KRISTUKSEN RUUMIIN JA KOKOONTUMISEN EROT

Lähes epäilyksettä, mikään muu aihe, jota voi opettaa seurakunnasta ja seurakunnista kuin Kristuksen seurakuntaruumiin ja Jumalan maanpäällisen paikallisseurakunnan erottaminen, ei ole merkittävämpi nykypäivän tarpeisiin. "Maanpäällinen seurakunta" saattaa tuoda monien mieleen kaikki maailman uskovat minä tahansa ajankohtana, mutta tämä ei ole Uuden testamentin käyttämää kieltä. Meidän on ihmeteltävä, miksi? Meistä on mukavaa puhua "alkuseurakunnasta" tai "20. Vuosisadan seurakunnasta". Kuulemme kristittyjen puhuvan jopa "Etelä-Amerikan seurakunnasta" tai vastaavasta maantieteellisestä tunnistuksesta. Miksi Uusi testamentti ei ollenkaan käytä tällaista kieltä? Koska Jumalan mielessä on vain kaksi aspektia seurakunnasta:

- 1) Kristuksen suuri, hengellinen ruumis;
- 2) Sen paikallinen ilmentymä, Jumalan seurakunta.

Se, että on osa Kristuksen ruumista, ei automaattisesti merkitse sitä, että muodostaa osan paikallisseurakuntaa. Tämä on suuri kysymys seurakunnan toiminnassa.

1 Kor. 11:32 antaa meille tyhjentävän näkemyksen koko siitä maailmasta, jossa uskova tai seurakunta kantaa todistusta Jumalalle. Se on muodostunut juutalaisista, pakanoista ja Jumalan seurakunnasta. Jumalan laskuissa, mitään muuta ei ole. Raamattu ei yhdistä seurakuntia toisiinsa ja anna niille nimeä, jotta heidät tunnistettaisiin yhteistodistuksena. Jumalan todistus man päällä on kristittyjen seurakunta ja vaikka sellaisia seurakuntia on paljon, jokainen niistä seisoo omalla kultaisella perustallaan ja Herra heidän keskellään on heidän yhteytensä toisiinsa (Ilm. 2:1), ja on kaikkien kokoontumisien Keskus (Matt. 18:20).

Uudessa testamentissa on niinkin monta kuin 40 eroavaisuutta seurakunnan (joka on Kristuksen ruumis - usein kutsuttu universaalisseurakunnaksi) ja paikallisseurakunnan välillä. Tämä on kaikkein tärkein totuus ainakin kahdesta syystä:

1. Kenenkään sellaisen, joka ei kuulu ruumiiseen, ei tulisi olla seurakunnassa, vaikkakin, surullista kyllä, tätä joskus tapahtuu.
2. On monia aitoja uskovia, jotka muodostavat osan Kristuksen ruumista, jotka taas eivät muodosta osaa paikallisseurakunnasta.

Tällainen uskova löytyy 1 Kor. 14:23-25:stä. Jae 23 sanoo ihanasti, "koko seurakunta" oli tullut yhteen. Tästä kokoontumisesta kukaan ei puuttunut sairauden tai matkustamisen takia. Kaikki olivat paikalla, kun sisään tuli mies, joka oli heille tuntematon. Hän saattoi olla pelastumaton, tai hän saattoi olla tosiuskova, jota ei oltu vastaanotettu seurakunnan yhteyteen.

Kun hän oppimattoman paikalta katseli (jae 16), hän näki jumalisen järjestyksen ja tunnisti totuuden, jota hän ei ollut koskaan aiemmin oppinut: "*Jumala totisesti on teissä*" (jae 25). Pudoten kasvoilleen hän "palvoi Jumalaa", niin hän siis oli tosi uskova, joka tuohon hetkeen asti ei kuulunut seurakuntaan. Hän oli oppimaton Jumalan läsnäolon suhteen, seurakunnan "Kokoavana Keskuksena". Tämä on kuviteltu tapaus, joten emme voi seurata hänen askeliaan sen jälkeen, mutta meillä ei ole epäilystäkään siitä, etteikö sellainen mies, joka oli "ulkopuolella", olisi hyvin pian "sisällä" seurakunnassa (1 Kor. 5:12-13).

SEURAKUNTAAN VASTAANOTTAMINEN

Monien mielissä, "seurakuntaan vastaanottamisessa" on takana se ajatus, että vastaanotetaan Herran aterialle, murtamaan leipää uskovien kanssa. Tosiiasiallisesti, vastaanottaminen ei ole koskaan tuolle aterialle, vaan aina seurakuntaan, jonka yksi suurimmista etuoikeuksista Herran ateria on (Room. 16:1-2).

On laajalti opetettu, että jos "ihminen on todella pelastettu ja on opetuksen ja elämänvaelluksen osalta puhdas, hänet tulisi vastaanottaa seurakuntaan." Huolimattomasti lukien tämä kuulostaa hyvältä, mutta ainakin kahdesta syytä se ei sovi Uuden testamentin opetukseen.

Ensimmäinen syy on, että vastaanottaminen ei ole "yksisuuntainen tie". Jos se on vastaanottaminen seurakunnan yhteyteen, silloin ei ainoastaan yksilöä vastaanoteta seurakuntaan, vaan tuo yksilö vastaanottaa seurakunnan ja sen uskomat totuudet ja toiminnot. Tämä on selkeä totuus Apt. 2:42:n mallista. Tosiuskova ei välttämättä ymmärrä, johtuen väärästä opetuksesta tai opetuksen puutteesta, totuutta Herran läsnäolosta Kokoavana Keskuksena. 1 Kor. 14:23-25:n mies ei ollut oppinut tätä kallista totuutta. Hän oli pelastunut, mutta oppimaton. Kun hän sai oppia, että Herra todella oli Hänen kansansa keskuudessa, silloin hän oli sopiva vastaanotettavaksi.

Lausuman, että kaikki tosiuskovat tulisi vastaanottaa, toinen ongelma on, "jos he ovat meille tuntemattomia, kuinka tiedämme että he ovat tosiuskovia, puhtaat elämänsä osalta ja terveet opissaan?" Voimien ja erottamiskykyjen varhaisina päivinä, jopa silloin kun apostolit olivat paikalla, huolehdittiin tarkasti siitä, keitä vastaanotettiin (Apt. 9:26-30). Kuinka paljon enemmän meidän tulisi harjoittaa huolehtimista näinä sekoituksen ja hämmennyksen päivinä?

Herra Jeesus opetti, "*Niin te siis tunnette heidät heidän hedelmistään*" (Matt. 7:20). Jotkut ovat opettaneet, että tämä jae pätee vain niihin väärin profeettoihin, jotka on mainittu jakeessa 15. Väärät profeetat tunnistetaan hedelmistään (jake 16), mutta sitten Herran opetus laajenee kattamaan "jokaisen puun" (jakeet 17, 19). Monet Uuden testamentin kohdat varoittavat uskomasta pelkkiä sanoja, jos ei ole tekoja osoittamassa noita sanoja todeksi.

Kaikki mitä haluamme tässä opettaa on, että ajankäyttö ja varovaisuus voivat pelastaa virheitä, jotka voivat tuottaa vakavaa vahinkoa seurakunnalle. Avoin vastaanottaminen ei toimi. On ollut kertoja, jolloin sellaisten ihmisten vastaanottaminen, jotka puhuivat kielillä tai harjoittivat muita vastaavia, häiritseviä toimintoja, on tuhonnut seurakunnan.

OPPIMATTOMIEN PAIKKA

Meidän on oltava huolelliset, että aina toimimme toisia uskovia kohtaan nöyrässä ja armollisessa, Kristuksen kaltaisessa hengessä. Haluamme hartaasti kokosydämistä yhteyttä kaikkien niiden kanssa, jotka totisesti rakastavat Hänen Nimeään ja meidän tulisi aina niin elää ja opettaa, että vedämme todellisia uskovia Herran Jeesuksen tykö ja seurakuntaan, joka kokoontuu Hänen Nimeensä. Kuitenkaan, ei ole yhteyttä kutsua uskovaa, joka ei ymmärrä niitä periaatteita seurakunnasta kokoontuneena murtamaan leipää. Kenellä meistä on oikeus tuoda muukalainen, tuntematon yhteydessä oleville uskoville, seurakuntaan satunnaiselle vierailulle? Eikö tämä ole sen tosiyhteyden rikkomista, jota ilmaisemme "yhdessä ruumiissa" (1 Kor. 10:16)? "Yhteys" on "uskollista" (Apt. 2:42) eikä voi olla satunnaista tai arkista. Se pöytä ei ole meidän. Kenellä muulla on oikeus kutsua ketään Herran pöytään, kuin Herralla Itsellään? On paikka opetella, "oppimattomien paikka" (1 Kor. 14:16).

Katsaus siihen, mitä on kirjoitettu sivulla 10, on tarpeellinen tässä. Jotkut ovat katsoneet taaksepäin läpi 1 Kor. 14:n 15 ensimmäisen jakeen ja sanoneet, että "oppimaton" merkitsee sitä, ettei ymmärrä puhuttuja kieliä. Jos tämä on sen merkitys, sitten jokainen seurakunnassa, mukaanlukien ne, jotka puhuivat kielillä, olivat "oppimattomia", emmekä voi erottaa "oppimattomia" kaikista muista. Kuudessa kohtaa näissä 15 jakeessa, meille on kerrottu, ettei kukaan ymmärtänyt tuota kieltä (jakeet 2, 3, 4,6,9,11) eikä edes puhuja tiennyt mitä sanoi (jake 14). Kuitenkin, jakeista 23 - 25, opimme että "oppimattomien paikalla" oli mies, joka ei ollut osa "koko seurakuntaa". Tässä hypoteettisessa kuvauksessa, jota Paavali käyttää, kävi ilmi, että hän oli pelastunut, oli kykenevä palvomaan Jumalaa ja oppi, että "*Jumala totisesti on teissä*".

Ero niiden välillä, jotka ovat seurakunnan yhteydessä ja jotka eivät ole, ei ole pelkästään 1 Kor. 14:16:n varassa. Uudessa testamentissa on lukemattomia kohtia, erityisesti Apt. 2:ssa ja niissä kahdessa "seurakuntaepistolassa", joista opimme, että seurakunta on kokonaisuus, muodostunut tietyistä määrästä uskovia tietyssä paikassa, jotka on kastettu ja vastaanotettu seurakuntaan ja jatkavat siinä uskollisesti (Apt. 2:41-42; 1 Kor. 1:1-3; 3:6-16; 5:12-13; 10:15-22; 14:15-25; 1 Tim. 2:8-15; 3:1-16).

Syy siihen, että "oppimattomien paikka" on näkyvämpi leivämurtokokouksessa on, että se on ainoa kokous, jossa kaikki ottavat osaa fyysisiin elementteihin jotka ovat yhteyden ja seurakunnan yhtenäisyyden tunnusmerkkejä. Yhteys on hengellinen totuus, mutta Herran aterialla, siitä on annettu

näkyvä ilmaisu yhdessä maljassa ja yhdessä leivässä ja jopa ringissä pöydän ympärillä, ja eri istuimilla niille, jotka eivät ole seurakunnassa (1 Kor. 10:15-17).

Tämä huolellisuus vastaanottamisessa on yksi suurimpia seurakunnan suojelijoita pitää se "elävän Jumalan pyhänä temppelinä" (1 Kor. 3:16-17; 2 Kor. 6:16). Uskonnollinen maailma kutsuu tätä toimintaa "suljetuksi yhteydeksi", mutta me uskomme, että juuri se on elintärkeä välttämättömyys ylläpitää todistusta Herran Jeesuksen Nimelle.

MUUTAMA RUUMIIN JA SEURAKUNNAN VÄLINEN EROAVAISUUS

RUUMIS

1. Se on Kristuksen ruumis,
1 Kor. 12:13.
2. Seurakunta, Hänen ruumiinsa,
Ef. 1:22-23.
3. Se on Kristuksen morsian,
Ilm. 19:7; 21:1-5
4. Suuri hengellinen huone,
1 Piet. 2:5.
5. Yksi lauma,
Joh. 10:16.
6. Pyhä temppeli,
Ef. 2:21.
7. Jumalan asumus,
Ef. 2:22.
8. Hengellinen ruumis,
Ef. 1:22
9. Jäsenyys uudestisyntymisessä
1 Kor. 12:13.
10. Kallis helmi
Matt. 13:45
11. Pää on Kristus,
Ef. 1:22
12. Kaikki uskovat kuuluvat,
1 Kor. 12:13.
13. Jumalan iankaikkinen suunnitelma,
14. Kätketty salaisuus,
Ef. 3:2-10.
15. Jumalan voimasta ylläpidetty,
Juud. 1, 24.
16. Kaikki Kristuksen jäseniä,
Ef. 5:30.
17. Tarkoitus tälle ajalle,
Apt. 15:14.
18. Asemallinen kuuluvuus,
Kol. 1:18
19. Ei miestä eikä naista,
Gal. 3:28
20. Mahdoton joutua eroon siitä,
Room. 8:38-39.
21. Mikään väärä ei voi tulla sisälle,
Matt. 16:18.
22. Täydellinen ykseys,
Joh. 17:21
23. Ei koskaan yhdessä paikassa,
Apt. 1:1-2,
24. Herra on suuri Rakentaja,
Matt. 16:18
25. Saatana ei voita sitä,
Matt. 16:18
26. Esitetään virheettömänä,
Ef. 5:26.
27. Hallitsee Kristuksen kanssa iäti,
Ilm. 5:10.

SEURAKUNTA

- On ruumiintapainen ominaisuuksiltaan,
1 Kor. 12:28.
- On Jumalan seurakunta,
1 Kor. 1:2.
- On siveä neitsyt
2 Kor. 11:2
- Jumalan huone
1 Tim. 3:15
- Pieni lauma
Apt. 20:28
- Jumalan temppeli
1 Kor. 3:16
- Jumalan rakennus
1 Kor. 3:9
- Paikallinen yhteisö
1 Kor. 1:1-3
- Liitytään vastaanottamisessa
Apt. 9:26-28
- Kultainen lampunjalka
Ilm. 2:1
- Kristus sen Herra
1 Kor. 1:9
- Kaikki uskovat eivät kuulu
1 Kor. 14:25
- Ihmisten istutus ajassa
- Avoim kirje
2 Kor. 3:3
- Käytöksellä ylläpidetty
1 Kor. 5:11
- Toinen toistensa jäseniä
Room. 12:5
- Todistus tälle ajalle
Matt. 18:20
- Käytännöllinen kuuluvuus
1 Tim. 3:15
- Naiset hiljaa seurakunnassa
1 Kor. 12:34
- Kuritusyistä erottaminen
1 Kor. 5:11-13
- Sudet tulevat sisälle
Apt. 20:29
- On skismoja
1 Kor. 3:3
- Säännöllisesti kaikki yhdessä
1 Kor. 14:23
- Ihmiset ovat rakentajat
1 Kor. 3:8-9
- Saatana voi turmella sen
2 Kor. 11:1-3
- Poistetaan tuomiolla
Ilm. 2:5
- Lakkaa toisessa tulemisessa
Ilm. 2:25

Nämä erot antavat riittävän todistuksen, että seurakunta on kokonaisuus, tietty määrä uskovia, jotka tapaavat säännöllisesti yhdessä Uuden testamentin seurakuntana. Seurakunnassa oleminen eroaa ruumiissa olemisesta. Seurakunta ei ole uskovien epämääräinen yhteentulo, missä tahansa sattuvatkin tapaamaan. Se on selkeä, uloskutsuttujen ryhmä.

Nämä uskovat tuntevat toisensa ja myös tämän pienen lauman paimenet, joille on annettu erityinen vastuu kaitsea, ohjata, suojella ja ruokkia heitä, tuntevat heidät (Apt. 20:28).

Paavalin sanoissa Efeson vanhimmille Apt. 20:ssa, on ainakin neljä todistusta siitä suuresta arvosta, jonka Jumala antaa seurakunnalle.

1. Sen hankkimisen hinta: se on "ostettu Hänen omalla verellään".
2. Sen omistuksen todistus: "Jumalan seurakunta"; Hänen Nimensä annettuna sille.
3. Sen jäsenien kalleus: "pieni lauma", Yhden Paimenen ja alipaimenten suojeluksessa.
4. Sen tarpeiden täyttäminen: "valvojat" - "ruokkivat"

Seurakuntaan vastaanottaminen on seurausta yksilön ja seurakunnan osalta yhteisestä halusta yhteydelle. Kun uskova toisesta seurakunnasta tulee vierailulle tai asumaan, hänet vastaanotetaan kirjeellä (Apt. 18:2,18,26; Room. 16:1-3, 2 Kor. 3:1). Niinkuin kaikessa vastaanottamisessakin, uskon tielle palautetun uskovan uudelleen vastaanotto on koko seurakunnan toimenpide (2 Kor. 2:5-11). Opettajien ja heidän oppiensä vastaanotto vaatii erityistä huolenpitoa (Apt. 18:27, 1 Tess. 5:12). Vanhimmisto on vastuussa kaikesta mitä opetetaan seurakunnassa.

On mahdotonta havaita kaikki tämä opetus Uudesta testamentista koskien seurakuntaan vastaanottamista ja sitten väittää, että kuka tahansa uskova voi tulla ja mennä kuten tahtoo. "Ja he pysyivät ... keskinäisessä yhteydessä ..." (Apt. 2:42).

5

SEURAKUNNAN SEITSEMÄN KOKOUSTA

Uuden testamentin aikoina matkustaminen oli vaivalloista, ja monet seurakuntalaiset olivat köyhiä tai jopa orjia, eikä heillä ollut sellaista meille kuuluvaa ylellisyyttä kuin sunnuntaivapaata. Siksi onkin erittäin todennäköistä, että yhden ja saman seurakunnan kokouksen aikana vietettiin Herran aterialla, annettiin opetusta, rukoiltiin ja julistettiin evankeliumia (Apt. 20:6-12). Tämä ei kuitenkaan ole ristiriidassa seuraavassa esittämiemme paikallisseurakunnan seitsemän kokoustyyppin kanssa.

1. Herran aterialla (1 Kor. 11:23-34)

Sen arvokkuus - "*Herran aterialla*" 1 Kor. 11:20
Sen yksinkertaisuus - "*Leivän murtaminen*" Apt. 20:7

Herran aterialle kokoontuminen kuvaa kaikkein parhaiten seurakunnan yhteyttä, ja se tukee kaikkia muita seurakunnan kokouksia. Herran aterialla on seurakunnan yhteisen palvonnan ilmaus. Palvonnan kohteena on Jumala, kun taas muun seurakunnankokouksen kohteena ovat lähinnä seurakuntalaiset. Siksi Herran aterialla on ensisijainen ja tärkein asema seurakunnan kokouksissa.

Suuri etuoikeutemme palvoa Jumalaa jatkuu myös ikuisuudessa. *Herran päivänä* (Ilm. 1:10) vietetty *Herran aterialla* (1 Kor. 11:20), jossa julistetaan *Herran kuolemaa*, vie meidät niin lähelle taivasta kuin maan päällä on mahdollista. Sen viikoittainen vietto ei ole koskaan tylsää tai arkista. Yksi suurimmista siunauksistamme onkin kokoontua yhdessä Jumalan kansan kanssa kiittämään Jumalaa Hänen Pojastaan ja muistelemaan sitä uhria, jolla meidät ostettiin ikuisesti vapaiksi. Noudatamme mielellämme Herran antamaa käskyä: "*Tehkää tämä minun muistokseni*" (1 Kor. 11:24).

2. Rukoukokous (Apt. 2:42; 12:5)

Henkilökohtainen rukouselämä on tärkeää uskovalle, mutta seurakunnan yhteisellä rukouksella on erityinen merkitys: "*he pysyivät ... rukouksissa*" (Apt. 2:42).

Eräässä artikkelissaan englantilainen Raamatun alkukielten asiantuntija *W.E. Vine* mainitsee seitsemän tapaa pilata rukoukokous:

- 1) jääkää pois kokouksesta
- 2) jos menette kokoukseen, niin älkää rukoilko
- 3) käyttäkää kaikki aika seuraavan viikon toimintojen suunnitteluun
- 4) rukoilkaa hyvin pitkään
- 5) rukoilkaa ilman selkeää päämäärää
- 6) rukoilkaa innottomasti
- 7) rukoilkaa ilman Pyhää Henkeä.

"Minä tahdon siis, että miehet rukoilevat, joka paikassa kohottaen pyhät kädet..." (1 Tim. 2:8).

3. Opetuskokous (1 Kor. 14:1-5; 29-40)

Opetuskokoukseksi katsotaan sellainen kokous, jossa tutkitaan Raamattua tai toimitaan yleensä seurakunnan rakennukseksi, kehoitukseksi ja lohdutukseksi (1 Kor. 14:3). Seurakunnissa on ollut tapana tehdä selvä ero opetuskokouksen ja evankelioimiskokouksen välillä. Jos tämä ero alkaa hämärtyä, uskovat voivat vielä tunnistaa heille tarkoitetun opetuksen, mutta miten uskosta osattomat voisivat mitenkään tunnistaa, mikä on tarkoitettu heille? Kun näiden kokousten välillä ei tehdä selvää eroa, ei uskovat yrittävät soveltaa itseensä uskoville tarkoitettuja periaatteita. Monissa paikoissa syntisiä ei kutsuta koskaan syntisiksi, ja uudestisyntymisen tarve sekoitetaan Herralle uudelleen omistautumiseen. Tällaisen toimintatavan avulla voidaan saada hyviä kampanjatuloksia, mutta ikuisuuden näkökulmasta tulos jää kovin laihaksi.

Osana lähetyksensä Jeesus käski meitä opettamaan ihmisiä *"pitämään kaikki, mitä Minä olen käsenyt teidän pitää"* (Matt. 28:20). Paavali opetti aina *"kaikkea Jumalan tahtoa"* (Apt. 20:27).

4. Evankelioimiskokous (Apt. 13:42-49; 1 Tess. 1:8)

Emme osaa selittää, miksi evankeliumin julkinen julistaminen on jäänyt nykyisin niin pahasti takalalle. Silloin kun tuodaan esille uusia tapoja todistaa kristillisestä uskosta, evankeliumin julkista julistamista tuskin edes mainitaan. Kaikkien uskovien tulisi todistaa omasta uskostaan. Tällainen ihmiseltä toiselle tapahtuva evankeliointi onkin erittäin tärkeä osa evankeliumin eteenpäin viemistä. Kaikki uskovat eivät kuitenkaan ole taitavia evankelijoita. On hyvin erilaista julistaa evankeliumia julkisesti kuin todistaa uskostaan yhdelle ainoalle ihmiselle.

Tämä evankeliumin julkisen julistuksen laiminlyönti johtuu varmasti siitä, etteivät uskovat tunne Uuden testamentin opetuksia. Se on kuitenkin samalla merkki uskon puutteesta hengellisen herätyksen mahdollisuuteen, joka saa aikaan *"parannusta kääntymyksessä Jumalan puoleen ja uskoa meidän Herraamme Jeesukseen Kristukseen."* (Apt. 20:21) Päänusko on korvannut Pyhän Hengen parannukseen johtavan ja pelastavan voiman.

Uudessa testamentissa on ainakin viisi sanaa, jotka merkitsevät julistamista. Yleisimpään evankelioimista tarkoittavaan sanaan sisältyvät kaikki ne tavat, joilla evankeliumia voidaan levittää. Paavalin 1 Kor. 2:1:ssä käyttämä sana voitaisiin ilmaista myös näin: 'ihminen, jolla on viesti'. Viestin sisältö käy ilmi *julistamista (kerugma)* tarkoittavasta sanasta, jota käytetään 1 Kor. 1:23:ssa.

1 Kor. 1:21:ssä käytetty sana (kerusso) esiintyy 60 kertaa Uudessa testamentissa. Näiden tapausten tarkka tutkiminen paljastaa, että kyseistä sanaa on käytetty ainoastaan sellaisissa tilanteissa, joissa viestintuoja julistaa sanomansa useille ihmisille. Kun Filippus puolestaan meni etiopialaisen hoviherran vaunujen luo, hän *"julisti [tälle] evankeliumia Jeesuksesta"* (Apt. 8: 35). Filippus oli evankelista, mutta tällä kertaa hän ei käyttänyt julkisen puhumisen lahjaansa. Siksi hänen julistamisestaan käytetäänkin sanaa *"evangelidzo"* eikä *"kerusso"*, koska kyse oli yhdelle henkilölle todistamisesta eikä julkisesta evankeliumin julistamisesta. Ne, jotka sanovat ihmiseltä toiselle tapahtuvan evankelioinnin olevan ainut nykyaikaan sopiva evankelioimismuoto julkisen julistamisen sijasta, eivät tiedä, että nämä kaksi ovat eri asioita. Me puolestamme uskomme *"evankelistan työ[hön]"* (2 Tim. 4:5), joka on *"Jumalan armon evankeliumin"* (Apt. 20:24) taitavaa julkista julistamista. Julistettu sana (1 Tess. 1:6) saa aikaan herätystä ja uudistusta.

Rakkaus evankeliumin julistukseen kertoo paljon hengellisestä tilastamme. "*Sillä sana rististä on hullutus (vastenmielistä) niille, jotka kadotukseen joutuvat, mutta meille, jotka pelastumme, se on Jumalan voima*" (1 Kor. 1:18). Jos Herran ateria tuntuu meistä tylsältä, Hänen mietiskelynsä vanhanaikaiselta ja julistus rististä vastenmieliseltä, niin silloin meidän on tutkittava itseämme ja tunnustettava Jumalalle, että olemme ajautuneet kauaksi Hänestä. Ongelmaan ei löydy ratkaisua uusia toimintatapoja ja apuvälineitä keksimällä, vaan meidän on uudistuttava sisältäpäin.

5. Utiskokous (Apt. 14:26-28)

Utiskokousta kutsutaan usein lähetystyöntekijöiden kokoukseksi. Lähetyskentäksi mielletään tavallisesti ulkomaat, mutta kotimaassa työtä tekevien uutisten kertominen on aivan yhtä raamatullista. Tällaisen kokouksen muoto on miellyttävä: "*Ja sinne saavuttuaan he kutsuivat seurakunnan koolle ja kertoivat, kuinka Jumala oli ollut heidän kanssansa ja tehnyt suuria ja kuinka hän oli avannut pakanoille uskon oven*" (Apt. 14:27).

Meidän tarvitsee ehkä pohtia uudelleen, mitä eroa on *evangelistalla* ja *lähetystyöntekijällä*. Kyseessä ei ole kaksi eri armolahjaa vaan yksi ja sama. Puhuipa evankelista kotimaassa tai ulkomailla, hän käyttää evankelistan lahjaansa siellä, missä Jumala on kutsunut hänet tekemään työtä. Ei ole oikein lähettää ulkomaille sellaista veljeä, jolla ei ole evankelistan lahjaa ja joka ei ole onnistunut evankelistan työssä edes kotimaassaan. Valinnassa tulisi kiinnittää ennen kaikkea huomiota veljen jumalasuuteen, miellyttävyyteen ja kokemukseen, mutta evankelistan lahja on myös välttämätön.

6. Vanhimpien kokous (Apt. 20:17-38)

Seurakunnan vanhimpien tulisi kokoontua säännöllisesti rukoilemaan ja keskustelemaan seurakuntalaisten hengellisistä tarpeista. Kokous ei saa olla mikään liikeneuvottelu, jossa päätetään ainoastaan seurakuntarakennukseen ja kiinteistön hoitoon liittyvistä asioista.

Seurakunnan vanhimmistoveljiä voidaan kuvata ainakin neljällä eri tavalla. Kun heitä kutsutaan *vanhimmiksi*, halutaan kiinnittää huomiota heidän hengelliseen kypsyyteensä (1 Tim. 5:17). Työnsä puolesta heitä kutsutaan "*kaitsijoiksi*" (Apt. 20:28), koska he kirjaimellisesti kaitsevat ja huolehtivat heille uskotun seurakunnan tarpeista. He eivät pääse tähän tehtävään äänestyksen kautta tai jää siitä pois äänten vähyyden vuoksi, vaan Pyhä Henki asettaa heidät tehtäväänsä.

Huolehtiessaan piskuisesta laumasta vanhimmat ovat *pastoreita (paimenia)* (Ef. 4:11; 1 Piet. 5:2). Pastori ei ole koskaan yksin seurakunnan johdossa käyttämässä kaikkia hengellisiä lahjoja. Tällainen järjestelmä on kuitenkin yleinen kristikunnassa, ja se on otettu käyttöön joissakin tunnustuksellisissa seurakunnissakin. Järjestelmä ei ole kuitenkaan sovussa Uuden testamentin neljän tärkeän totuuden kanssa:

1. Jeesuksen Kristuksen ensisijaisuus
2. Kaikkien uskovien pappuus
3. Armolahjojen moninaisuus
4. Vanhimmisto hallitsee eikä heidän päätöksiä voi kumota

Emme halua kiistää tällä kenenkään yksittäisen seurakunnan pastorin henkilökohtaista jumalisuutta, vaan haluamme ainoastaan tuomita järjestelmän, jota Herra sanoo vihaavansa (Ilm. 2:15).

Vanhimmat ovat myös *seurakuntapalvelijoita* (1 Tim. 3:8-13). Palveleminen on osa niin heidän hengellistä työtään kuin käytännön auttamistyötäänkin. Kaikki vanhimmat ovat seurakuntapalvelijoita, mutta joku voi olla hyvinkin arvostettu seurakuntapalvelija kuulumatta kuitenkaan vanhimmistoon (Room. 16:1-2). Vanhimmiston kokoonpano on määrätty, mutta kuka tahansa hengellisesti kypsä kristitty voi toimia seurakuntapalvelijana, kun hänelle annetaan sopivia palvelutehtäviä.

7. Kurinpitokokous (1 Kor. 5:3-5)

Tässä raamatunkohdassa puhutaan selvästi erillisestä kurinpitokokouksesta, joka pidetään tiukasti seurakunnan rajojen sisäpuolella, ulkopuolisilta salassa. Salassapito on kuitenkin vaikeaa, jos kurinpidollinen osuus liitetään osaksi toista kokousta.

Matteus 18:20:ssä kuvattu kokouskin on saattanut olla kurinpitokokous. Se ei kuitenkaan vähennä kyseisen jakeen arvoa, vaan itse asiassa jakeessa luvataan, että Herra on läsnä pienimmissäkin seurakuntakokouksissa. Näiden kahden raamatunkohdan (Matt. 18:20 ja 1 Kor. 5:3-5) välillä on se ero, että ensimmäisen kohdan kokouksessa päätettiin järjestystä rikkoneen veljen kohtalosta ja toisessa kokoukseen kutsuttiin koko seurakunta kurinpitotoimen täytäntöönpanemiseksi. Seurakunta teki kuitenkin vain sen, mikä taivaassa oli jo määrätty tehtäväksi (Matt. 18:18).

Kurinpito voi olla seurakunnan sisäistä, mutta joskus jopa seurakunnasta erottaminen voi olla tarpeellista. Erottamisen syyt luetellaan seuraavissa raamatunkohdissa: Matt. 18:15-20; 1 Kor. 5:1-13; 1 Tim. 1:20. Tavoitteena on aina syyllisen palauttaminen seurakuntayhteyteen sekä varoittavan esimerkin antaminen muille (1 Tim. 5:20).

6

ETUOIKEUDET JA VASTUUT

Olemme nyt tulleet niihin vastuisiin, jotka Jumala on antanut meille ylläpitää todistusta ja säilyttää sitä Jumalan Sanan mukaisesti. Herra Jeesus on vakuuttanut meille, että todistus jatkuu Hänen paluuseensa saakka (Matt. 28:20). Tästä on todisteita siinä tosiasiasa, että Aadamin päivästä lähtien, maailma ei ole koskaan ollut ilman Jumalan todistusta. Se on aina ollut jäännöksen todistusta ja se on usein ollut hyvin heikkoa ja vähäistä. Herra kertoi Israelin uskonnollisille johtajille, "*sillä katso, Jumalan valtakunta on teidän keskellänne*" (Luuk. 17:21, J.N. Darbyn käännös), ja Hän viittasi sillä Itsensä ja pieneen galilealaiskalastaja -seurueeseen, jotka kerääntyivät Hänen ympärilleen. Loppuun saakka tulee olemaan todistus. Pitäköön Jumala meidät uskollisina Itselleen ja Hänen Sanalleen, että voisimme olla osa tuota todistusta siihen saakka, kunnes Hän tulee!

Haluamme tutkia seurakunnan vastuuta, koska se liittyy seurakunnan todistukseen. Mitä Jumala odottaa meiltä Jumalan seurakuntana tämän maan päällä?

SEURAKUNNAN VASTUUT

Olla yhteinen todistus Jumalasta maailmassa

Meidän on ymmärrettävä yhteisen todistuksen tärkeys. On rakkaita pyhiä, jotka yksilöinä kantavat erinomaista todistusta Herran Jeesuksen pelastavasta ja kannattavasta voimasta, jotka eivät ole oppineet sitä painoarvoa, jota Jumala on asettanut yhteiselle todistukselle Herran Jeesuksen Kristuksen verrattomassa Nimessä.

Seurakuntaa kutsutaan "*Jumalan seurakunnaksi*" (1 Kor. 1:2), koska se kuuluu Hänelle ja on Hänen todistuksensa maailmassa. Sellaisen todistuksen heikkous ja pienuus voi olla hyvin lannistavaa meille, mutta, "*mikä on heikkoa maailmassa, sen Jumala valitsi saattaaksensa sen, mikä väkevää on, häpeään*" (1 Kor. 1:27). Tämä on Jumalan todistuksen periaate mailmassa läpi aikojen. Ihmiskienuus ja heikkous ovat keinoja, joiden kautta Jumala voi osoittaa voimansa. Kuitenkaan tämä ei anna meille perustetta itsettyytyväisyyteen, vaan huolenpitoon.

1 Tim. 3:15:ssä, seurakunta on "elävän Jumalan seurakunta", koska se on kutsuttu ulos maailmasta. Se on "Jumalan huone", koska meidät on tuotu siihen. Tässä "tilanhoidon" epistolassa, on sopivaa, että seurakunta on kuvattu "Jumalan huoneena", jumaludessa järjestyksessä ja hallitsemisessa.

"Huoneessa" on kauneutta, joka koristaa sitä. Herra Itse on sen keskellä, "Jumalana, ilmestyneenä lihassa" (Jae 16). Daavidin sanat ilmaisevat kauniisti etuoikeuttamme, "*Yhtä minä rukoilen Herralta, sitä minä pyydän: että saisin asua Herran huoneessa kaiken elinaikani, katsella Herran suloisuutta ja tutkistella hänen temppeleissään*" (Psalmi 27:4). Mikä etuoikeus katsella Hänen kauneuttaan!

Huoneella ei ole ainoastaan kauneutta, joka sitä koristaa; sillä on käytöstä, joka tulee sellaiseksi (1 Tim. 3:15). Paremminkin, kuin olisi vain negatiivinen lausuma, joka varoittaa väärästä käyttäytymisestä, Paavali kuvaa oikeaa käytöstä, mikä pitää sisällään pyhien, papillisten käsien

ylösnostamisen anomisessa, palvonnassa ja siunaamisessa (2:8). Huoneessa on myös veljiä, jotka huolehtivat siitä (3:1-13) ja siinä on uskoa, joka on ominaista sille (3:16).

Samassa tekstissä meille on kerrottu, että seurakunta on "*totuuden pylväs ja perustus*" (jae 15). "Totuuden perustus" on ajatus suojamuurista, joka seisoo uskon urheana puolustajana kaikkia ihmisten ja Saatanan hyökkäyksiä vastaan. "Pylväs" viittaa todistuksen neljään periaatteeseen. Seurakunta on pylväs pitämässä todistuksen valoa ylhäällä tässä pimeässä maailmassa. Aivan kuten pylvästä käytetään pitämään ylhäällä rakennetta, samoin seurakunta pitää ylhäällä jumalista totuutta. On pylväitä, joilla on kunnioitettu nimeä. Seurakunta kunnioittaa Herran Jeesuksen Kristuksen siunattua Nimeä. Pylvästä voidaan käyttää muistona suuresta voitosta, joidenkin ihmisten suurten tekojen. Seurakunta muistaa Golgatan suurta työtä - me julistamme Herramme kuolemaa, kunnes Hän palaa (1 Kor. 11:27).

Yksi pääteemoista Paavalin 1. kirjeessä Timoteukselle, mikä on seurakuntaepistola, on evankeliumin "tilanhoito" (1:11-17). Seurakunnan on aina oltava uskollinen evankeliumin julistamisessaan. "*... Jumalalle, meidän vapahtajallemme, joka tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden*" (2:3-4). Hän on antanut seurakunnalle vakavan haasteen "julistaa Sanaa" (2 Tim. 4:2).

Nämä ovat seurakunnan vastuut.

VASTUUT SEURAKUNNASSA.

Antaaksemme järjestyksen vastuista seurakunnassa, haluamme tarkastella niitä yhdeksän alaotsikon alla.

1. SÄILYTTÄÄ YKSEYS

Ensimmäinen 1. Korinttolaiskirjeen suurista teemoista, mikä on ainutlaatuinen epistola seurakunnan yhteenkokoamisesta, on ykseys. Se korostaa Kristuksen Herruutta kokoontumisessa. Havaitse korostus "sama Herra" (1:2; 12:5). Ilmaisua "Herrassa" on käytetty kymmenen kertaa ja, erityisesti tässä epistolassa, sen sisältö on tunnustaa Kristuksen Herraus kokoontumisessa.

- a) Herran Nimi ja meidän sen kunnioittaminen (1:1-2; 5:4).
- b) Herran paluu ja meidän sen odottamisemme (1:7; 15:51-58).
- c) Herran pöytä ja meidän erottautumisemme sen ääreen (10:16-21).
- d) Herran ateria ja meidän sen muistelumme (11:20-27).
- e) Herramme kuolema ja meidän sen julistamisemme (11:27).
- f) Herramme käskyt ja kuuliaisuutemme niille (14:37).
- g) Herran työ ja osallisuutemme siihen, kunnes Hän palaa (15:58).

Seurakunnan ykseys on asemallinen totuus. Se on ostettu Herran kalliilla verellä, mikä on ykseyden perustus (10:16). Kuitenkin, meillä on vakava vastuu säilyttää ykseys käytännössä. Kompromissi vääryyden tai pahan kanssa ei ole toimimista "pyrkien säilyttämään hengen yhteyden" (Ef. 4:3). Se on vain siinä mitassa, missä tunnustamme Kristuksen Herrauden kokoontumisessa ja olemme kuuliaiset "Herran käskylle" (14:37), jossa todellinen ykseys voidaan säilyttää. Tuo ykseys nähdään, kun me osoitamme "Filadelfiaa", rakkautta veljiin, ja osoitamme rakkauttamme ja huolenpitoamme toisistamme rukouksissa ja hyvissä töissä. Korinton ongelmat aiheutuivat kateudesta (3:4-8).

2 Kor. 6:14-18:sta löytyy ykseyden kieli. Yhteys on vastuiden ja etuoikeuksien yhteistä jakamista. Yhteys on ykseyden iloa. Sopuointu on yhdessä "soimista", vastakohtana eripuraisuudelle. Yhteinen sopimus tarkoittaa yhtä mieltä ja yhtä sydäntä kun me ykseydessä alistumme Kristukselle Herrana.

2. SÄILYTTÄÄ PUHTAUS

Toinen Korinton seurakuntaan liittyvä suuri totuus on moraalinen vanhurskaus ja puhtaus (3:16, 17; 5:1-13). Seurakunta on Jumalan Hengen olinpaikka. Koska Hän on läsnä, se on pyhä "Jumalan temppele". Se voidaan tarvella vääriä opetuksella tai moraalin saastaisuudella, mutta jokaiselle joka turmelee temppelellä, on vakava palkka, "*on Jumala turmeleva hänet*".

Luvun 5 mies, turmeli seurakunnan synnillään. Hänet pantiin pois seurakunnasta pahana miehenä, ja näin seurakunta puhdistettiin saastutuksestaan. Se oli synnin teosta, haureuden teosta, ei väärästä asenteesta, miksi mies suljettiin ulos (5:2,3). Seurakunnan ja miehen asenne olivat väärät, mutta saastutuksen puhdistaminen oli välttämätöntä, koska seurakunta on pyhä. Se on paljon suurempi tarve, kuin rikkojan rankaisu tai ennalleen palaaminen. Mutta hän palasi yhteyteen, muuttuneena (2 Kor. 2:6-11).

3. VAALIA YKSINKERTAISUUTTA

Yksinkertaisuus ja jumalinen vilpittömyys ovat ihania suojaajia (1 Kor. 3:18-23; 2 Kor. 1:12). "Jumalan seurakunta" kuuluu Jumalalle, joka tutkii sydämet. Kun tulen Hänen huoneeseensa (seurakuntaan), minä tunnustan, että tiedän Hänen olevan kateellinen omiensa sydämistä (2 Kor. 11:2) ja jakautunut sydämeni tai motiivieni kahtiajakautuneisuus täytyy tuomita Hänen läsnäolonsa valossa (10:22).

Seurakunnassa ei tulisi olla mitään sellaista toimintaa, mikä on pelkästään lihan esittämistä. Meidän käytöksessämme on jo ihan tarpeeksi lihaa turmella seurakunta, mutta liha ja lihallinen toiminta täytyy tuomita, paljastaa ja hylätä. Se tarkoittaa myös, että kaikki pelkkä ihmiskykyjen esittely on väärin. Seurakunnassa ei ole tilaa viihteelle. Kiinnostuksen seurakuntaa kohtaan täytyy tulla "Herran kauneudesta", ei lihallisesta viehätyksestä. Me tunnustamme, että kaikessa mitä teemme, on syntiä - "pyhien asioiden vääryyttä", jotka on tunnustettava ja tuomittava.

4. VASTUUNOTTO

Raamatusta on tasapaino etuoikeuksien nauttimisen ja vastuiden hyväksymisen välillä. "*Ja he pysyivät ... keskinäisessä yhteydessä ...*" (Apt. 2:42). Tämän toteuttaminen ei ole mahdollista ilman vastuunottoa ja jokainen uskova seurakunnassa kantaa osan siitä.

Room. 12:6-11:n opetus on, että kaikki ovat kykeneviä palvelemaan. Mikä tahansa palvelus meille onkin annettu, meidän tulisi antaa itsemme sille (jae 7). Jalat, kädet, silmät ja korvat ovat välttämättömiä palveluksessa, mutta ennen kaikkea sen on oltava sydämen työtä. Ei ole sattumaa, että Room. 12 alkaa ruumiidemme täydellisellä antamisella Herralle (kaikki mitä olemme ja meillä on) (jae 1) ja sitten siirtyä eteenpäin vastuisiimme toisiimme (jae 4), seurakuntaa (jakeet 6-11), maailmaa (jakeet 14-21), tulevia voimia (13:1-7) ja sitten lähimmäisiämme kohtaan (13:8-21).

Vastuu seurakunnasta on enemmän kuin mitä teemme ulkoisessa palveluksessa. Me joko annamme seurakunnan hengelliselle painoarvolle tai vähennämme sitä riippuen hengellisestä kunnostamme. Ilm. 11:1:ssä on jumalinen mittari, joka punnitsee ja mittaa palvojia. Jos tulemme tutkimattomin sydämin tai elämin, me vähennämme seurakunnan palvonnasta, painosta ja voimasta. Me vaikutamme väärällä tavalla uskoviin veljiimme ja sisariimme ja tuomme myös kuritusta itsellemme (1 Kor. 11:27-32). Oikea hengellinen tila voi lisätä paljon tuoksua seurakunnan uhreihin Herralle.

Olen kuullut eräästä uskovasta sanottavan, "Kokouksiin osallistuminen on kaikki mitä hän tietää." Tämä kuulostaa siltä, kuin kokouksiin osallistuminen olisi jotenkin pieni asia. Se ei ole sitä. Mitään yhteyttä ei voida ylläpitää ellei se ole kokosydämistä ykseyttä, ja se merkitsee sitä, että milloin tahansa seurakunnan kokouksia pidetään, olen siellä paikalla ellei osallistuminen ole minulle mahdotonta (Heb. 10:25). Totuudella, "*älkäämme jättäkö omaa seurakunnankokoustamme*" on syvempi merkitys kuin kokoukseen osallistumisella, koska kehoitusta tavata Herran ympärillä ja tunnistaa Hänet Kokoavaksi Keskukseksi ei voida noudattaa osallistumatta kaikkiin seurakunnan kokouksiin kun se on mahdollista.

5. JUMALAN SUVEREENITEETIN SALLIMINEN

Seurakunta on Pyhän Hengen asumus maan päällä (1 Kor. 3:16) ja Hänellä on oltava kaikkivalta siinä. Pyrkimykset ihmisorganisaatioihin ovat usein tukahdutaneet Hengen toiminnan. On mahdollista sammuttaa Hänen työnsä jättämällä Hänen ohjauksensa huomioimatta. Tämä ohjaaminen ei ole epämääräinen tunne, vaan paremminkin se on yksinkertaista kuuliaisuutta Jumalan Sanalle. Olla "täyttynyt Hengellä" Ef. 5:18:ssa vastaa siihen sallimiseen, että "Kristuksen Sana asuu runsaasti" meissä, Kol. 3:16. Pyhä Henki puhuu Pyhien Kirjoitusten sanoissa ja meidän täytyy antaa Hänen auktoriteettinsa hallita seurakunnassa.

Henki nostaa esiin kaitsijoita ja tekee heidät kykeneviksi paimentamaan, ruokkimaan ja ohjaamaan. Hänen työnsä tunnistaminen seurakunnan hallitsemisessa on Hengelle alistumista. Hän varustaa evankeliumin saarnaamisen. Mikään ei korvaa Pyhän Hengen herättävää ja vakuuttavaa voimaa siinä työssä, jossa Hän valmistaa sydämiä vastaanottamaan Kristuksen. Jumalan täytyy edelleen voimassaan, Henkensä kautta, käskeä valoa loistamaan pimeässä, kuten Hän teki alussa (2 Kor. 4:6).

Pappeuden toiminnan hallinta on Hengen toimintaa, joka on ainutlaatuista seurakunnille. Hän ohjaa ja suvereenisesti hallitsee pyhää ja kuninkaallista pappeutta rukouksessa ja palvonnassa. Tämä on kokouksen jumalinen asettelu ja järjestys, jossa Hänen on sallittu johtaa, mikä antaa kunnian ja etevämmyyden Herralle Jeesukselle (1 Piet 2:5-11, Joh. 16:14).

5. AIKAANSAADA VAPAAUS

Pyhä Henki käyttää evankelistojen, pastoreiden ja opettajien lahjoja ja hallitsee heidän toimintaansa (Ef. 4:8-13; 1 Kor. 12:4-11; 14:26-36). Hän myös antaa voiman näille lahjoille, kun ne toimivat Hänen valtansa alla pyhien rakennukseksi, kehotukseksi ja lohdutukseksi. Seurakunta, joka on kuuliainen Jumalan Sanalle, sallii vapauden lahjojen toimimiselle. Kaikkia lahjoja ei ole koskaan annettu yhdelle miehelle, joka toimii pastorina, opettajana ja saarnaajana. 1 Kor. 12:8-10:ssä, ilmausta "toinen saa", on käytetty seitsemän kertaa. Lahjat annetaan jumalisen valinnan mukaan, eivätkä ne toimi virka-aseman perusteella. Meidän tulisi tunnistaa jumalisuutta, armoa ja lahjoja, muttei virkoja. Virka-asema ei ole osa seurakuntajärjestystä.

Meillä on paljon syytä suruun siitä syystä, että lahjoja puuttuu eikä ole niiden tuottavaa toimintaa. Tässä on syy kehotukselle, "*Pyrkikää osallisiksi parhaimmista armolahjoista*" (1 Kor. 12:31). Tämä on vilpittömän pyyntö sille, että Jumala nostaisi esiin lahjoja seurakunnassa. Se ei ole henkilökohtaista janoamista omasta lahjasta. Jos Jumala on antanut sinulle lahjan, pidä huoli, ettet "*... laiminlyö armolahjaa, joka sinussa on*" (1 Tim. 4:14). Lahjan ahkera ja pyhä kehittäminen on välttämätöntä; että virittäisit "*palavaksi Jumalan armolahjan, joka sinussa on*" (2 Tim. 1:6). Ahkera työskentely on merkittävä osa lahjaa ja sen toimintaa.

Kun on lahjojen toimimisen vapaus, pieni lauma tulee ravituksi. Viisas ja uskollinen palvelija antaa oikean annoksen ruokaa ajallaan (Luuk. 12:42). On traagista, kun Jumalan kansa jää ravinnotta (Apt. 20:28).

6. AUKTORITEETIN OSOITTAMINEN

On jumalinen ja iankaikkinen tarkoitus, että seurakunta, joka on Kristuksen ruumis, olisi näkyvä opetus taivaallisille joukoille "Jumalan moninaisesta viisaudesta" (Ef. 3:10-11). Jumaliseen tarkoitukseen myös kuuluu, että seurakunta olisi osoitus sekä ihmisille että enkeleille, että Jumala on määrännyt Hänen Poikansa olemaan ikuinen ja universaali Pää kaikelle (1 Kor. 11:2-16). Seurakunnassa sisarten peitetyt päät ja pitkät hiukset on esimakua siitä totuudesta, jonka maailmankaikkeus on näkevä tulevana päivänä. Jumala on laittanut Kristuksen olemaan "Kaiken Pää" (Ef. 1:22). Seurakunta ylistää Häntä maailmassa, joka hylkää Hänet. Tässä kapinallisessa maailmassa meillä on kunnia omistaa Hänen ylin valtansa kaiken yli.

Pitkillä hiuksillaan sisaret osoittavat alistumisensa Herran Jeesuksen auktoriteetille. Heidän peitetyt päänsä osoittavat suuren totuuden Hänen Päänä olemisestaan. Näitä 1 Kor. 11:2-16:n kahta peittämistä tulee harjoittaa, "kun olette tulleet yhteen" (jakeet 16,18,20,33). Avain ymmärtää nämä peittämiset on jakeessa 3, ja peittämisten hengellinen merkitys löytyy jakeista 4 - 16. On kaksi peittämistä, kuten jae 6 niin selkeästi sanoo. Sana "myös" on alkuperäisestä tekstistä, eikä sitä voida hävittää aiheuttamatta vahinkoa merkitykselle. Peite pannaan päähän (jae 6), pitkät hiukset ovat peite pään ympäri (jae 15). Jopa peitteiden paikka on erillinen.

Monet ovat kysyneet, miksei Paavali kiellä naisia rukoilemasta ja profetoimasta 1 Kor. 11:ssä, kun taas 14:34:ssä, hän erillisesti kieltää heitä kokonaan puhumasta seurakunnassa. Tämä ongelma selittyy parhaiten opetuksen järjestyksellä. Jakeen 11 aihe on johtajuus; jakeen 14 aihe taas rakentuminen. Paavali käsittelee jokaisen aiheen omassa järjestyksessään. Ottivatko naiset ääneen osaa Korintossa? Emme tiedä, mutta seurakunnassa olleen epäjärjestyksen syvyys ei tee siitä epätodennäköistä (11:20-22). Kun veli ottaa ääneen osaa, hän toimii papillisesti seurakunnassa, ja uhraukset Jumalalle ovat koko seurakunnan uhrauksia, sen vuoksi nuo naisten peittämiset ovat tarpeen.

7. HENGELLISYYDEN YLLÄPITÄMINEN

1 Tim.:n, seurakuntaepistolana, merkittävä teema, on henkilökohtainen jumalisuus. Seurakunta on vain niin jumalinen ja hengellinen kuin sen muodostavat jäsenet. Paavali antaa todellisen hengellisyden testin 1 Kor. 14:37:ssä, "*Jos joku luulee olevansa profeetta tai hengellinen, niin tietäköön, että mitä minä kirjoitan teille, se on Herran käsky.* (käsky, yksikössä)" Kaikki tämän seurakuntaepistolana opetukset on pantu yhden otsikon alle, "Herran käsky" ja hengellisyyttä mitataan kuuliaisuuden asteesta sille. Aito hengellisyys ja tosi rakkaus Herraa Jeesusta ja kanssausekuvia kohtaan todistetaan kuuliaisuudella Jumalalle ja Hänen Sanalleen (1 Joh. 5:2).

8. VAPAUS ANTAMISESSA

Uhrimme Herralle alkavat itsestämme. "Suosio pyhien avustamiseen" tarkoitti, että Makedonian uskovat "*antoivat itsensäkin, ennen kaikkea Herralle ja sitten meille, Jumalan tahdosta*" (2 Kor. 8:4-5). Mutta antamisen suuri malli on, "*Sillä te tunnette meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armon, että hän, vaikka oli rikas, tuli teidän tähtenne köyhäksi*" (Jae 9). Itsemme, laulumme, omaisuutemme ja palvelumme uhraaminen on meidän järjellinen jumalanpalveluksemme (Room. 12:1). En ole koskaan kuullut seurakuntien anovan varoja. Jumalan määräys on vapaaehtoinen uhri viikon ensimmäisenä päivänä (1 Kor. 16:2).

7

HISTORIA - MEIDÄN PERINTÖMME

SEURAKUNNAN TODISTUS:

"Kansa ilman historiaa on kansa ilman luonnetta."

Tämä osio on lyhyt historia seurakunnista niinkuin me ne tunnemme ja pyrkii vastaamaan kysymyksiin, Mistä me tulimme? Missä olemme nyt? ja Miten tulevaisuus? Ja historialle tulee jatkoa, jos Jumala suo.

LIIKE JUMALASTA

Noin kaksi vuosisataa sitten, Pyhä Henki liikkui pyhien miesten ja naisten sydämissä, jotka kuuluivat eri tunnustuksellisiin järjestelmiin. Osa heistä oli seurakuntien, hallituksen ja yhteiskunnan huomattavia johtohahmoja. Tämä liike ei ollut ihmisistä. On laajaa todistusaineistoa siitä, että se oli Jumalasta.

Muodollisesta uskonnollisuudesta oli monissa tapauksissa tullut enemmän tai vähemmän teeskentelyä. Moni väitti kuuluvansa seurakuntaan - ilman pelastusta. Hengelliset mielet hylkäsivät kuolleen muodollisuuden, pelkän ritualismin ja Kristuksettoman papiston. He etsivät Kirjoituksista, usein polvillaan, saadakseen tietää Jumalan tahdon kohdallensa. Se mitä he löysivät, oli sen seurakunnan yksinkertaisuus, joka kokoontui Herran Jeesuksen Kristuksen Nimeen. Se oli Hengen aikaansaama valtava herääminen heidän sydämissään.

Liike oli kauaskantoinen. Nuo samat totuudet tulivat esiin paikoissa niinkin kaukana toisistaan kuin Etelä-Englanti, Irlanti, Orkney saaret, Brittiläinen Guinea, New York USA:ssa ja Rangoon, Intiassa. Yksi voimakkaimmista todisteista, että tämä oli Jumalan työtä, on se että nämä uskovat eivät olleet tietoisia toisistaan.

Jo niin varhain kuin 1825 - 28, sellaiset nimet kuten Edward Cronin, J. N. Darby, lordi Congleton, J. G. Bellett, Edward Wilson, William Stokes ja H. Hutchinson liittyivät tähän liikkeeseen. Ensimmäinen tiedossamme oleva leivänmurtokokous pidettiin herra Hutchinsonin kotona, 9 Fitzwilliam Square'lla, Dublinissa. He erosivat kaikista kirkollisista järjestelmistä ja tulivat yhteen Herran Jeesuksen Nimessä, ja Pyhä Henki oli läsnä ja toimi suvereenisesti heidän keskuksellaan. He olivat hyvin vaikuttuneita Matt. 18:20 totuudesta. Myöhemmin, A. N. Groves, William Kelly, George (Yrjö)

Muller, Henry Craik, R. C. Chapman, S. P. Tragelles, C. H. Macintosh, Sir Robert Anderson ja monet muut ottivat heidän paikkansa uskovina paikallisseurakunnissa.

Kuitenkaan meidän perintöämme Pohjois-Amerikan seurakuntina ei voida johtaa Dubliniin, tai Plymouthiin, eikä niihin suuriin miehiin, joiden nimet liittyvät John Nelson Darbyyn. Meidän tarinallamme on eri alkuperä ja se on seuraava.

SKOTLANNIN SIUNAUS

Herra Ritchie kirjoitti, että Shotts'issa, Skotlannissa, kesäkuun 21. vuonna 1630, pelastui 500 henkilöä yhdessä kokouksessa. Evankeliumia saarnasivat Skotlannin kirkon uskolliset miehet.

Aikaisin 19. vuosisadalla Thomas Chalmers ja Andrew Thomson pelastuivat tultuaan papeiksi ja 1800 - 1825 saarnasivat sellaisella voimalla, että monet vannoutuneet kirkon jäsenet heräsivät ja pelastuivat.

Murray McCheyne, William Burns, Brownlow North, A. ja H. Bonar ja monet muut nimet liittyvät noihin siunausten päiviin.

Joulukuun 10., vuonna 1846, Duncan Matheson pelastui. Hänen kuvauksensa pelastumisesta on hyvin ihana, "En nähnyt muuta kuin Herran Jeesuksen. Itkin syntiäni, joka naulitsi Hänet ristiin. Tunsin armahdetun syntisen rauhan. Olin pelastettu." Hän esiintyi laajalti seuranneessa historiassa, koska kellään muulla ei ollut suurempaa vaikutusta Donald Rossiin kuin Duncan Mathesonilla.

Opettaja Donald Ross kutsuttiin koulusta kotiin kuolevan veljensä vuoteen äärelle. Hän palasi kouluunsa täydellisesti havahtuneena synnistään ja iankaikkisuudesta. Hieman jälkepäin, hän pelastui Joh. 18:8:n kautta, "*Jos te siis minua etsitte, niin antakaa näiden mennä.*"

KOILLISRANNIKON MISSIO

Koillisrannikon missio, jonka pääpaikka oli Aberdeenin kaupungissa, perustettiin tunnustusten väliseksi evankeliseksi yhteisöksi. Vuonna 1858, 34- vuotiaana, Donald Ross nimitettiin sen johtajaksi. Hänellä ei ollut varoja eikä työntekijöitä, mutta hän valitsi D. Munron, John Gill'in, John Smith'in, George Massonin, A. Camien sekä muita työskentelemään kanssaan. Nämä pelottomat ja jumaliset miehet olivat varustautuneet saarnaamaan evankeliumia pitkin Moray Firth'iä ja Aberdeenshiren rannikkoa, 500 mailia koillis-Skotlannin hyvin rikkonaista rannikkoa 57 kaupunkineen ja kylineen.

VUODEN 1859 HERÄTYS

Vuoden 59 herätys alkoi Kells'in kaupungissa, Pohjois-Irlannissa. Minun isoisäni pelastui Kells'issä vuonna 1859 ladossa, Jeremiah Meneelyn saarnan kautta. Se siunaus levisi moniin maailman kolkkiin.

Skotlanti ei jäänyt osatta tästä heräämisen ajasta. Peterheadissa, Fraserburghissa, Buckiessa, Lossiemouthissa, Cullenissa ja Footdee'ssa Jumalan voima ilmeni sellaisella tavalla, että yksikään kalastusalus ei seilannut viikkoihin. Tuhannet sielut pelastuivat. Saarnaaminen oli yksinkertaista, osuvaa ja voimallista. Monet kirkon jäsenet heräsivät. Kansanjoukot ravistettiin unestaan.

Tämä herääminen aikaansai valtavaa vastustusta kääntymättömältä papistolta. Nuoria uskovia ei pelkästään jätetty auttamatta, mutta kaikki tehtiin heitä pidättäkseen ja lannistaakseen.

VAKUUTTUMINEN TUNNUSTUSTENVÄLISYYTTÄ VASTAAN

Tunnustukset rahoittivat koillisrannikon mission. Kun häiriintynyt papisto pinnisti painostustaan, miehet jotka istuivat rahakirstujen päällä alkoivat pidättää varoja. Tämän yhteisön sekoitukseen jo pettyneenä, vuonna 1870 herra Ross katkaisi yhteytensä missioon. Se tarkoitti, että hän ja hänen kanssaveljensä olivat ilman varoja.

"POHJOINEN EVANKELINEN YHTEISÖ."

Tuona samana vuonna, evankeliset perustivat Pohjoisen Evankelisen Yhteisön vapaana Hengen ohjaukseen missä ja kuinka kauan he pitäisivät kokouksiaan. Heillä ei ollut mitään organisaatiota taustavoimanaan, ja he kääntyivät ainoastaan Jumalan puoleen pärjätäkseen - eikä Hän pettänyt heidän odotuksiaan. He oppivat paljon - luottamalla yksin Jumalaan.

INVERURIE

Vuonna 1869, Donald Munro ja John Gill olivat nähneet siunauksia sisämaan kaupungeissa. Nyt kun evankeliset saattoivat liikkua minne Jumala ohjasi, he palasivat saarnaamaan sellaisiin paikkoihin kuten Banffshire, Rothes ja Boharm. Vuonna 1871, suuren vastustuksen vallitessa Inveruriessa, Old Raynessa, Oynessa ja Insch'issa, Jumala työskenteli valtavalla voimalla. Monien kääntyneiden joukossa oli 200 nuorta miestä. Ainakin yhden heistä nimi on hyvin tuttu meille. Huhtikuun 2., 1871, John Ritchie pelastui.

Tähän saakka evankeliset olivat lähettäneet uudet uskovat takaisin tunnustuksiinsa papiston opetettaviksi ja kaitsettaviksi - sellaisten, jotka monissa tapauksissa eivät olleet pelastuneet. Tämä ongelma ajoi Donald Rossin ja hänen kumppaninsa polvilleen ja Jumalan Sanan ääreen, hartaasti etsimään jumalista ohjausta.

KASTE, SEURAKUNTATOTUUS

Polvillaan Jumalan edessä, etsien kuinka opettaa uusia uskovia, herra Ross havaitsi, että uskovana hän tarvitsi kastetta. Se, että hänet oli pirstotettu lapsena, ei riittänyt. Dee-joessa, huhtikuussa 1871, hän nöyrästi totteli Herraa ottamalla kasteen.

Tuona aikana, Donald Munro oli Ontariossa, Kanadassa. Kun hän palasi, herra Ross kohtasi hänet hänen tarpeessaan tulla kastetuksi, vastustukseen varautuneena, mutta herra Munro ilmoitti hänelle, että lukiessaan Jumalan Sanaa Kanadassa, hän oli ymmärtänyt totuuden tulla kastetuksi uskovana. Tuon vuoden joulukuussa, herra Ross kastoi herra Munron.

Sitten he opettivat uusille uskoville, mitä olivat oppineet ja sadat tottelivat Herraa kasteessa, mikä yhä lisää vieraannutti heidät vakiintuneiden kirkkojen muodollisesta uskonnosta kaikkialla ympärillään. Papisto piti oppitunteja näiden evankeliumin saarnaajien "erehdyksistä" ja käytti uusia uskovia esimerkkeinä mielettömyydestä. Mutta aivan kuten Paavalin tapauksessa, vaino paremminkin edisti evankeliumin leviämistä.

LEIVÄN MURTAMINEN

Old Raynessa, Sandy Stewartin omistamassa puusepänerstaassa, työntekijät ja monet uudet uskovat tapasivat rukoillakseen ja opiskellakseen Jumalan Sanaa. Kirjoituksista he oppivat tarpeen erota kirkollisista järjestelmistä ja kokoontua yksinkertaisesti Herran Jeesuksen Kristuksen Nimessä murtamaan leipää viikon ensimmäisenä päivänä, julistamaan Herran kuolemaa. Tuossa puusepänerstaassa, he ensi kerran kokoontuivat seurakuntana. John Ritchie, joka oli läsnä, myöhemmin kirjoitti, etteivät he tienneet missään päin maailmaa olevan samanlaista ryhmää.

Myöhemmin herra Ross sai tietää kolmesta muusta pienestä seurakunnasta Skotlannin Aberdeenissa, New Deer'issä ja Peterheadissa. Tuona aikana, herra Rossilla ja hänen veljillään ei ollut tietoa herra Darbysta tai mistään vastaavista kokoontumisista muuallakaan. Tuosta päivästä lähtien, seurakunnat levisivät kaikkialle Skotlantiin ja Pohjois-Englantiin.

SIUNAUKSEN LEVIÄMINEN

Woodvillen hautausmaalla Sommervilleissä, Massachusettsissa, on hautakivi johon on kaiverrettu, "Onko Sielusi Pelastettu?" Alempana on James Campbellin nimi. Marraskuussa, 1871, Jarrow-On-Tynessa, seurakunta kokoontui tietämättä muista, rakkaan James Campbellin työn ja toiminnan tuloksena. Hänestä tuli eräs uskollisimmista evankeliumin pioneereista Pohjois-Irlannissa ja USA:n New Englandissa.

Donald Munro oli vierailut sukulaistensa luona Ontariossa vuonna 1871. Kokouksia pidettiin Parkhillissa ja Forestissa ja monet pelastuivat, heidän joukossaan kolme herra Munron veljistä.

Vuonna, 1872, lokakuussa, hän tuli takaisin Ontarioon, ja opetti uusille uskoville totuutta kasteesta ja kokoontumisesta Herran Nimessä. Vuonna 1872, seurakunta perustettiin Parkhilliin, Ontarioon. Seuraavana vuonna, hän näki seurakuntia perustettavan Forestissa ja Lake Shoressa. Seuraavina vuosina monia seurakuntia perustettiin sellaisissa paikoissa kuten Hamilton, Clyde, Valens, Itä-Toronto ja London, Ontariossa.

Joulukuussa, 1868, Douglas Russell oli tullut tapaamaan sukulaisia Galtissa, Ontariossa, ja alkoi saarnata evankeliumia Queen'sin Squarella. Pelastunut pappi pyysi häntä saarnaamaan kirkkorakennuksessaan. Monet heräsivät ja pelastuivat, mutta tuolloin herra Russell ei ollut tietoinen seurakunnan totuudesta. Hän palasi vuonna 1873 opittuaan kasteen ja kokoontumisen totuudet. Yli 50 kastettiin ja seurakunta kokoontui sepän pajassa Clydessä. Myöhemmin seurakuntia perustettiin Valensiin ja Galtiin. Sellaiset nimet kuten McBain ja Scott, vaimoni iso-isovanhemmat olivat tuon seudun pelastuneiden joukossa.

HAMILTON

Vuonna 1874, Donald Ross ja John Smith vuokrasivat huoneen King Streetiltä Hamiltonissa. Kiinnostus ja osallistuminen oli vähäistä. He saarnasivat kadunkulmassa joka ilta kutsuakseen ihmisiä kokoukseensa huoneessaan. Eräänä iltana eräs 19- vuotias nuori mies heräsi, kun hän kuunteli yksinkertaista saarnaa kadunkulmassa. Hän seurasi saarnaajia rakennukseen ja kun hän astui sisälle, hän näki kyltin, jossa sanottiin, "Ystävä, olet matkalla iankaikkisuuteen, ikuiseen taivaaseen tai loputtomaan helvettiin, kumpaan?" Hyvin pian, hän pelastui Joh. 3:36:n kautta. Tuo nuori mies oli T. D. W. Muir, joka 19- vuotiaana aloitti evankeliumin saarnaamisen herra Rossin kanssa Clydessä ja Galtissa. Hän saarnasi myös herra Camien ja D. Munron kanssa ja meni Donald Rossin kanssa Detroitiin, Michiganiin saarnaamaan Kristusta U.S.A.:ssa. Monissa vaikeuksissa ja suuressa uskollisuudessa herra Muir jatkoi evankeliumin saarnaamista Detroitin kaduilla ja vuokrahuoneissa. Jumala pelasti ihmisiä ja uskoville opetettiin kastetta ja seurakunnan totuutta. Detroitista käsin, herra Muir ja toiset työntekijät saarnasivat evankeliumia läpi Michiganin, nähden sielujen pelastuvan ja seurakuntia perustettavan. Tämä kirjanen on kirjoitettu Jacksonissa, Michiganissa, seurakunnassa, joka syntyi herra Muirin töiden ansiosta, ja Thomas Dobbinin Pohjois-Irlannista sekä herra Tousseauin Ontariosta.

Vastaavia kertomuksia on herra John Knox McEwenistä Maritimen Provinssista Kanadasta, herra John Gillistä Bostonissa, herra John Smithistä Clevelandissa, herra Donald Rossista Chicagossa, Kansas Cityssä ja U.S.A.:n länsirannikolta. Toiset evankelistat menivät länteen Ontariosta, nähden seurakuntien syntyvän läpi Kanadan preerioiden ja Vancouverissa, Kanadan länsirannikolla.

John Blair tuli Pohjois-Irlannista Dunkertonin pieneen kaupunkiin, Iowassa. Hänellä oli siellä sisar, rouva Robert Orr, jonka sielusta hänellä oli syvä huoli. Yllättäen hän oli koputtamassa rouvan oven takana, ilmoittaen että hän oli tullut Irlannista kertomaan hänelle, että hänen oli synnyttävä uudesti. Kokoukset kodissa Dunkertonissa aikaansaivat muutamien pelastumisen, mukaanlukien rouva Orrin ja myös seurakunta syntyi. Herra Blair saarnasi Oliver Smithin kanssa evankeliumin varhaisina päivinä Hitesvillessä ja Stoutissa ja muissa Iowan yhteisöissä, joissa seurakuntia perustettiin.

Nämä evankeliumin pioneirit, jotka olivat Jumalan väkeviä työntekijöitä, ovat meidän perintömme. Pohjois-Amerikan seurakunnat, niinkuin me ne tunnemme, ovat alkunsa velkaa näille miehille, ja monille muille, jotka Jumalan vaikutuksesta täyttivät Herran Jeesuksen käskyn julistaa evankeliumia jokaiselle luodulle, kastaa heitä ja opettaa heitä olemaan kuuliaiset kaikelle mitä Hän käski. Näillä seurakunnilla ei ole mitään historiallista linkkiä avoimiin tai ns. rajattujen veljien seurakuntiin. Luonnollisesti, vuosien saatossa, uskovat Britannian seurakunnista, Ranskasta ja muista Euroopan maista ovat muuttaneet Pohjois-Amerikkaan, ja heidät on otettu näihin alkuperäis-seurakuntiin, jotka perustettiin näiden evankeliumin saarnaamisen pioneerien työn seurauksena.

Meistä on hämmästyttävää, jos seurakunnat jotka ovat alkuperänsä velkaa näiden pioneerien työlle, koskaan kääntyisivät pois niistä metodeista jotka he havaitsivat niin hedelmällisiksi. Ja jos mitään, nyt pimeys on syvempää ja tarve suurempaa kuin koskaan ennen. Silti monet ovat luopuneet säännöllisistä kokouksista evankeliumin saarnaamista. Evankeliumi -kokoussarjat ovat lähes tuntemattomia monin paikoin. Yksi käytetyistä selityksistä on, ettei ole mitään järkeä saarnata evankeliumia kristityille. Vähäiset tulokset ja monien kohtaamiemme ihmisten välinpitämättömyys ei ole peruste meidän yrityksiemme vähydelle. Missä on aitoa yritystä ja nöyrää kääntymistä Jumalan puoleen tuloksien

suhteen, Jumala on tullut lähelle ja runsaasti siunannut evankeliumin saarnan. Voidaan jopa sanoa, että kristityt tarvitsevat kuulla evankeliumia saarnattavan. Mikään ei niin herätä sielujamme ja lämmitä sydämiämme kuin evankeliumi saarnattuna Pyhän Hengen voimassa. Miehet, joilla oli voimakas intohimo kadotetuista sieluista on taustamme ja perintömme. Se on myös Apostolien tekojen kirjan kaava ja täyttää Herran suuren lähetyskäskyn (Matt. 28:16-20; Mark. 16:14-20). Jos hylkäämme evankeliumin uskollisen julistamisen, olemme poikenneet Jumalan metodista pelastaa sieluja (1 Kor. 1:21-24). Sellaisiakin pelastuneita on, jotka eivät ole koskaan kuulleet sanomaa saarnattavan julkisesti, mutta he ovat paremminkin poikkeus kuin sääntö. Voikaamme aina sanoa, "Me julistamme (kerusso - julistaa joukolle) Kristusta ristiinnaulittuna."

Jokaisella seurakunnan uskovalla on paljon syytä kiittää Jumalaa pelastuksen, kasteen, erottautumisen ja Herran Jeesuksen Nimeen kokoontumisen kalliista totuuksista, jotka Jumala on uskonut meille Hänen uskollisten palvelijoidensa kautta. Meidän tulisi myös olla syvästi nöyryyneet epäonnistumisestamme, heikkoudestamme ja sydämen kylmyydestä. Silti, me uskomme, että Jumala tulee säilyttämään todistuksen seurakunnan ajan päättymiseen saakka, jolloin tempaus tapahtuu. Suokoon Jumala, että tämän kirjoittaja ja jokainen näiden sanojen lukija tultaisiin havaitsemaan uskollisiksi Hänen tuloonsa saakka!

LOPPU

Norman W. Crawford